

சிம

சிறுகதை

மாத இதழ்

மஞ்சரி

21

ஆசிரியர்: மு.தயாளன்

இதழ் 21 சித்திரை 2022 £4.00

வளர்ந்த - வளரும் படைப்பாளிகளுக்கான களம்



பங்காளர்கள்



றிம்சா
மொஹமட்
பக்கம் 3
இலங்கை

குரு
சதாசிவம்
பக்கம் 6
அமெரிக்கா

பிரசாந்தி
ஜெயபாலன்
பக்கம் 11
இலங்கை

நக்கீரன்
மகன்
பக்கம் 13
டென்மார்க்

கவிக்காவலன்
பக்கம் 16
இலங்கை

றஜித்தா
பக்கம் 17
இலங்கை

கேணிப்பித்தன்
பக்கம் 23
இலங்கை

செங்கதிரோன்
பக்கம் 28
இலங்கை



சம்பூரணி
பக்கம் 30
இலங்கை

தியான்
பக்கம் 32
ஜேர்மனி

பார்த்திபன்
நபராஜன்
பக்கம் 33
இலங்கை

மெனவிகா
பக்கம் 35
இலங்கை

சி. ரஞ்சிதா
பக்கம் 37
இலங்கை

பேராசிரியர்
யோகராசா
பக்கம் 39
இலங்கை

நந்தினி
சேவியர்
பக்கம் 40
இலங்கை

20%
கழிவு

SKM BOOKS FOR SALE

20%
கழிவு



Srilanka 300Rs India 400 Rs
London £5 Can/Ame \$10
Europe 10 Euro

இலங்கையில் உள்ளவர்கள்

Commercial bank Account No: 8370042817

மற்றைய நாடுகளில் உள்ளவர்கள் உங்கள் விருப்பத்தை skmbooks@gmail.com

இற்கு அனுப்பினால் payment link அனுப்பி வைக்கப்படும்

வாசிப்பதனால் மன்தன் நூரண மன்தனாக்றான்



சர்வதேச சண்டியர்கள்.....

ரஸ்யா தன் பக்கத்துவீட்டில் போய்ச் சண்டித்தனம் செய்து கொண்டிருக்கிறது. ஏனென்று கேட்டால் தன்னுடைய பரம வைரியான அமெரிக்காவிற்குத் தங்குவதற்கான இடம் கொடுத்துவிட்டதனால் தண்டிப்பது அவசியம் என்று கூறுகிறது. சீனாவோ ரஸ்யா தன் பிராந்திய பாதுகாப்புக்காகச் செய்வது சரி என்று கூறுகிறது. எதிர்காலத்தில் தாய்வானுடன் தனக்கு ஏற்படப்போகிற சண்டைக்கு இன்றே காரணம் கற்பிப்பதுபோல் உள்ளது. அமெரிக்காவைக் கடவுளாக ஏற்றுக் கொண்ட ஐரோப்பிய யூனியன் பிரித்தானியா கனடா நேட்டோ நாடுகள் உடனே பொருளாதாரத் தடை என்ற கொடியைத் தூக்கிப் பிடித்துக் கொண்டு வீதிக்கு வந்துவிட்டன. இவர்கள் தயவில் வாழ்க்கையை நடத்திவரும் இலங்கை இந்தியா போன்ற நாடுகள் மௌனமாக இருந்து தங்கள் பிரச்சினைகளைத் தீர்க்க முடியாமல் தவித்துக் கொண்டிருக்கின்றன.

இவர்கள் யாரும் நாடுகளில் மக்கள் இருக்கிறார்கள் என்ற விடயத்தை மறந்து விட்டார்கள் என்றே நினைக்கிறேன். அதிகாரத்தில் இருப்பவர்களின் மமதைகளால் அப்பாவி மக்கள் உயிரிழக்கிறார்களே என்ற எண்ணம் யார் மனதிலும் எழவில்லை. இத்தனைக்கும் ரஸ்யா ஒரு காலத்தில் கம்யூனிஸ்ட் நாடாகவும் இருந்தது. இப்போ அப்படி இல்லை என்பது எல்லாருக்கும் தெரிந்தவிடயமே. இதனால்தானோ என்னவோ மாசேதுங் புரட்சிகள் தொடர்ச்சியானவை என்று கூறினாரோ தெரியவில்லை.

மக்களின் இழப்பும் படைவீரர்களின் இழப்பும் ஏன் இவர்களுக்குப் பெரிதாகத் தெரியவில்லை? அமெரிக்கா ஈராக்கினுள் சென்றபோது தாங்களும் வரிந்து கட்டிக் கொண்டு கூடச் சென்று அந்த நாட்டை குதறி எறிந்தார்கள். அப்போதெல்லாம் யாரும் மனிதாபிமானத்தைப்பற்றிக் கதைக்கவேயில்லை. ஏன்?

அமெரிக்கா ஈராக்கினுள் போனபோது இதனைச் சண்டித்தனம் என்று கூறாதவர்கள் ரஸ்யா உக்கிரேனுக்குள் போனபோது சண்டித்தனம் என்கிறார்கள். இது எந்த வகையில் நியாயம்?

இலங்கையில் இனப் பிரச்சினை கொழுந்துவிட்டு எரிந்தபோது இவர்கள் எல்லாரும் சேர்ந்துதானே தமிழர்களைக் கொன்று தீர்த்தார்கள். ஏன் உக்ரெயினும் கூட இவர்களோடு சென்றுதானே நம்மவர்களை வெட்டித் தொலைத்தார்கள். அப்போதெல்லாம் இந்த மனித உரிமை மனிதாபிமானம் எல்லாம் எங்கே போனது? சீனா ,அமெரிக்கா, பிரித்தானியா ஐரோப்பிய ஒன்றியம், உக்கிரேனின் எல்லாரும் சேர்ந்துதானே எங்களோடு மல்லுக் கட்டினார்கள். ஏன்?

அமெரிக்காவும், சீனாவும், ரஸ்யாவும் அணுகுண்டினை உருவாக்கியபோது சிரித்துக் கொண்டே பெருமையாகக் கருதியவர்கள் ஈரானும், வடகொரியாவும் அணுகுண்டை தயாரித்தபோது உலகமே அழிந்துவிட்டதாகக் குரல் எழுப்பினார்கள். இங்கே யார் சரி? யார் பிழை? என்பது அல்ல பிரச்சினை. ஏன் இந்த முரண்பாடு என்பதே பிரச்சினை? இதுதான் எனக்குப் புரியவில்லை. சிலவேளை இதுதான் ஏகாதிபத்தியவாதிகளின் குணமோ! என்னவோ!

மு.தயாளன்



உள்ளடக்கம்...

1	சர்வதேச சண்டியர்கள் ஆசிரிய தலையங்கம்
2	உள்ளடக்கம்
3	பிஞ்சுமனம் வெலிகம் ரிம்ஸா முஹம்மத்
6	அன்பைத்தேடி குரு சதாசிவம்
11	வியாகூலத்தாய் பிரசாந்தி ஜெயபாலன்
13	தொற்று நக்கீரன் மகள்
16	ஆணிக்கட்டை கவிக்காவலன்
17	பிள்ளைவரம் ரஜித்தா
19	கரும்பலகை - தொடர்கதை மு.தயாளன்
23	சேவைக்கான பரிசு கேணிப்பித்தன்
28	ஒரு குழந்தையின் அழகை செங்கதிரோன்
30	தனிமையின் ஏக்கம் சம்புரணி
32	விசமென்னும் அமுது தியான்
33	மாயப் பொறி நடராசா பார்த்தியன்
35	இரண்டு ரூபா மௌனிகா
37	நாட்கூலி சி.ரஞ்சிதா
39	மஞ்சரி 20 ஒரு பார்வை பேராசிரியர் செ. யோகராசா
40	எழுத்தின் அனுபவம்.... நந்தினி சேவியர் - இறுதிப்பகுதி

அன்பான வேண்டுகோள்.

நீங்கள் படைப்புகளை அனுப்பும்போது உங்களின் முகவரி, படம், வங்கிவிபரம் ஆகியவற்றை அனுப்பி வைக்கவும். ஆ-ர்

சிறுகதை மஞ்சரி 20 இன் சிறந்த மூன்று சிறுகதைகள்

1. வெறுமை - தாட்சாயினி
2. புதைந்த முடிகள் - தீப்திலகை
3. விபத்து - கமலினி கமல்

நன்றிக்குரியவர்கள்:

திருமதி ஆர்த்தி துவாரகன் , திருமதி சாரு நற்குணதயாளன், திரு ரமணன் நற்குணதயாளன் ,செல்வி சரண்யா தனபாலசிங்கம், திரு வி. மைக்கல் கொலின், செ. யோகராசா, வணசிங்க அச்சகத்தினர், ஓவியர் கைலாச நாதன் ஓவியை கோகிலா டயாளினி

1000 பேரை இணைப்போம்.....

தாய்மண்ணில் உள்ள பாடசாலைகளுக்கு மஞ்சரியை அனுப்புவதற்கு புலம்பெயர் மண்ணிலுள்ளவர்கள் பங்கு பெறலாம்.

லண்டன்: ஒரு பாடசாலை ஒரு வருடம் £5.00

ஐரோப்பா: ஒரு பாடசாலை ஒரு வருடம் 6 Euro

மற்றைய நாடுகள்: ஒரு பாடசாலை ஒரு வருடம் \$10

அட்டை வடிவமைப்பு: ரமணன் நற்குணதயாளன்

அட்டைப்படம் : R. கோகிலா டயாளினி

ஓவியர்கள்: G. கைலாசநாதன் , R. கோகிலா டயாளினி

முதன்மை ஆசிரியர்

மு. தயாளன்

உதவி ஆசிரியர்கள்

வி.மைக்கல் கொலின், செல்வி த. சரண்யா, திருமதி சாரு தயாளன்

ஒப்பு நோக்காளர்கள்:

திருமதி ஆர்த்தி துவாரகன் , திருமதி சாரு தயாளன்

ஆலோசகர்கள்

Dr P.இராசையா, பேராசிரியர் செ.யோகராசா

தொடர்பு முகவரி:

Sirukathai manjari, 14 Brands Road, Berkshire

SL3 8QP,UK sirukathai1@gmail.com, +447505455811

Sirukathaimanjari 91, Barathi street, Trincomalee, Srilanka

sirukathai1@gmail.com, +94765554649

சந்தா விபரம்:

Srilanka:900Rs/Year

Bank detail : Mrs Thanabalasingam, Commercial bank, Trinco branch, 8370042817

England £20/Year

Den/Swiss/Ger: 80Euro/year Can/USA/Amer: \$120

Bank details: M. Natkunathayalan, Barclays,

Sort code 20-37-15, A/C Number 60389307

IBAN : GB11BUKB20371560389307 SWIFTBIC BUKBGB22

விநியோகம்:

யாழ்ப்பாணம்: குலசிங்கம் வீசீகரன் , +94 773788795

மட்டக்களப்பு: வி. மைக்கல் கொலின் +94 774338878

திருகோணமலை: த. சரண்யா, +94765554649

அம்மா அண்ணா அடிக்கிறான்மா..; என்று அழுதபடியே சுரேன் கத்தவும் பதறியபடி முன் ஹோலுக்கு விரைந்து வந்தாள் பவித்ரா. அங்கு கவின், சுரேனுடன் மல்லுக்கட்டிக் கொண்டிருந்தான். அருகில் விளையாட்டுச் சாமான்கள் எல்லாம் சிதறிக் கிடந்தன. விளையாட்டுக்

வேண்டும் என்றே பவித்ரா விரும்பினாள்.

அதனாலேயே இருவரையும் அழைத்துக் கவினின் கையில் பிஸ்கட் பக்கற்றை நீட்டினாள். தம்பிக்கும் கொடுத்துப் பகிர்ந்து சாப்பிடுமாறு இருவரையும் சமாதானப் படுத்தி அனுப்பி வைத்தாள். அவர்களுக்குள் எப்போதாவது இப்படிச் சின்னச் சின்ன சண்டைகள் வந்தாலும் அது

பிஞ்சு மனம்

காரின் சில்லுகள் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாகக் காணப் பட்டன.

பவித்ராவுக்கு விளங்கிவிட்டது. அவர்கள் இருவருக்கும் இந்த விளையாட்டுக் கார்தான் பிரச்சினை. இருவர் முதுகிலும் சுள்ளென்று இரண்டு அடிகள் கொடுத்தாள். அதன் பிறகுதான் பிள்ளைகள் தமது சண்டையை மறந்து விட்டு மூலையில் போய் உட்கார்ந்து அழுது கொண்டிருந்தார்கள்.

வழமையாகவே மூத்தவனான கவினின் கையில் கொடுத்தே எந்தப் பொருளையும் தம்பி சுரேனுக்கும் பகிர்ந்து கொடுக்குமாறு பவித்ரா கூறுவாள். கவின் பொறுப்பாக இருந்து சின்னவனையும் தன்னோடு இணைத்துக்கொண்டு இருவரும் ஒற்றுமையாக இருக்க

உடனே தீர்ந்துவிடும். அவள் அவர்களை அப்படித்தான் பழக்கியிருந்தாள்.

இரண்டு நாட்களுக்கு முன்புதான் பவித்ராவின் கணவன் அந்த விளையாட்டுக் காரைக் கொண்டு வந்து பிள்ளைகளுக்குக் கொடுத்திருந்தார். அப்பவே பவித்ரா சொன்னாள்.

“என்னங்க.. ஒன்று வாங்கிட்டு வந்திருக்கீங்க..? இவங்கள் ரெண்டு பேரப் பத்தியும் உங்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும்தானே..”

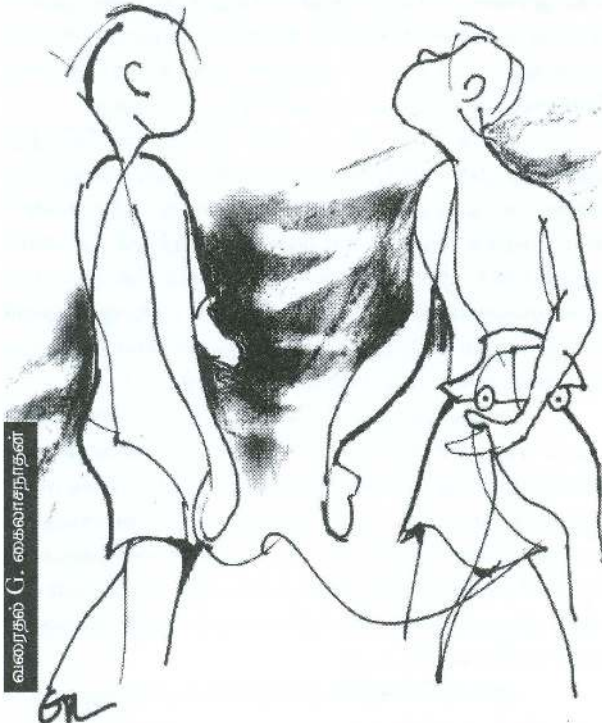
“ஆமா பவி. அதுக்காக எல்லாத்துலயும் ரெண்டு ரெண்டா வாங்க முடியுமா..?” என்று சிரித்தபடியே கணவன் கூறிவிட்டார்.

ஆம். அதுவும் சரிதான். இருவருக்கும் உடை, சைக்கிள், பேனை, புத்தகம் ஒரே வடிவில் இருவேறு நிறத்தில் பிங்கான்கள், சப்பாத்துக்கள், ஸ்கூல் பேக் என்று வாங்க வேண்டும். தற்செயலாக உண்மையில் யாராவது ஒருவனின் பென்சில் காணாமல் போனால்கூட மற்றவனுக்கும் சேர்த்தே வாங்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் வீட்டில் பவித்ராவுக்கு நிம்மதியாக இருக்கவே முடியாது.

“அம்மா தம்பிக்கிட்ட மட்டும் ரெண்டு பென்சில் இருக்கு” “நீதான் காணாமல் போட்டுட்டியே..”

“ஆனாலும் எனக்கு வேணும்மா..” என்றெல்லாம் அழுப்போது ஆரம்பத்தில் அவள் அதைக் கண்டு கொள்ளவில்லை. ஆனால் காலப்போக்கில் அது அவர்கள் இருவருக்கிடையிலும் ஈகோ பிரச்சினையாக வந்துவிடக் கூடாது என்பதில் மிகவும் அக்கறை காட்டினாள். அதன் பலன்தான் சுரேனுக்கும், கவினுக்கும் முதுகில் கிடைத்த அடிகள். அடித்ததையிட்டு அவள் சற்றும் வருத்தப்படவில்லை. ஏனெனில் அடிக்காமல் குழந்தைகளை அப்படியே விட்டாலத்தான் இருவரும் பெரியவர்களானதும் எல்லா வற்றுக்கும் இப்படித்தான் பொறாமைப்படுவார்கள்,

சண்டை போடுவார்கள், பொறுப்பேயில்லாமல் நடந்து கொள்வார்கள் என்று தெளிவாக விளங்கி வைத்திருந்தாள். பவித்ரா இவ்வாறெல்லாம் யோசிப்பதற்கும் சில



வரைதல்: சி. வைகலாசாமிநாதன்

காரணங்கள் இருந்தன. அவள் தனது கடந்த காலத்தை மீட்டிப் பார்த்தாள்.

அப்போது பவித்ராவுக்கு ஏழு வயதிருக்கும். அவளுக்கு அடுத்தாக இரண்டு தங்கைகள். ஒருத்தி புவனா. மற்றவள் ப்ரியா. முறையே ஆறு, நான்கு வயதைக் கொண்டவர்கள். பவித்ராவை விட அவர்கள் இருவரும் நிறமானவர்களும் கூட.

பவித்ரா அப்பா போல என்றும் மற்ற இருவரும் அம்மா போல என்றும் எல்லோரும் சொல்லும்போது பவித்ராவுக்கு எதுவும் புரியவில்லை. அவள் எதையும் காதில் வாங்காமல் விளையாடிக்கொண்டே இருப்பாள். பிஞ்சு மனமல்லவா? வெள்ளையாகத்தானே இருக்கும். அந்தப் பிஞ்சு மனங்களில்தானே நஞ்சையும் விதைக்கின்றார்கள் பெரியவர்கள்.

பவித்ராவின் வீட்டுக்கு அன்று மங்களம் மாமி வந்திருந்தாள். பிள்ளைகள் மூவருக்கும் ஒரே கொண்டாட்டம். மாமி படலையைச் சாத்திவிட்டு வரும்போதே மூவரும் முற்றத்துக்கு விரைந்து ஓடிச் சென்றார்கள். அது மங்களம் மாமிதான் என்று உறுதியாகத் தெரிந்த பின்பு மீண்டும் வீட்டுக்குள் ஓடி வந்து,

“அம்மா.. அம்மா.. மங்களம் மாமி வந்திருக்கிறாங்க..” என்று மூத்தவள் பவித்ரா குரல் எழுப்பினாள். “ஓடி வாங்க அம்மா.. அம்மா எங்க போயிட்டாங்க..?” என்றபடி புவனாவும், ப்ரியாவும் துள்ளிக்குதித்தபடி வந்தார்கள்.

பிள்ளைகள் மூவரும் ஒரேயடியாக அழைத்ததால் சமையலறையிலிருந்து வந்து பார்த்தாள் தாய் பங்கஜம். அம்மாவும், மங்களம் மாமியும் பேசிக் கொண்டிருக்கும் போது மூன்று பிள்ளைகளும் விளையாடப் போய்விட்டார்கள். மங்களம் மாமி பகல் உணவையும் சாப்பிட்டுவிட்டு கொஞ்ச நேரம் களைப்பாறியபின் போவதற்குத் தயாராகினார்.

பங்கஜம் பிள்ளைகள் மூவரையும் அழைத்து மாமிக்கு டாட்டா சொல்லுமாறு கூறினாள். அப்போது மங்களம் மாமி, தான் அவர்களுக்காக கொண்டு வந்திருந்த பார்சலை புவனாவின் கையில் கொடுத்தாள். மூத்தவள் பார்த்துக்கொண்டிருக்க புவனாவிடம் மங்களம் கொடுக்கிறாள் என்றோ, நான் இருக்கும்போது தங்கச்சிக்கு கொடுக்கிறாவே என்றோ யாருக்கும் தோன்றவில்லை. மாமி போன பிறகு பார்சலைப் பிரித்துப் பார்த்தார்கள். அதில் பழங்கள், டொபிகள் காணப்பட்டன. புவனா தனக்கு நிறைய எடுத்துக்கொண்டாள். ப்ரியா அழுத்தால்,

“தங்கச்சி சின்னப் பிள்ள தானே. தங்கச்சிக்கு இன்

னும் ரெண்டு டொபி கொடும்மா..” என்று பங்கஜம் புவனா விடம் சொன்னாள். பவித்ராவுக்கு உள்ளுக்குள் ஏதோ செய்தது. அது என்னவென்று அவளுக்கு அப்போது புரியவில்லை.

இப்படியே கொஞ்ச நாள் கழிந்தது. பங்கஜம் ஒரு நாள் டவுனிலில் உள்ள தன் கணவனின் கடைக்கு பிள்ளைகள் மூவரையும் கூட்டிச் சென்றிருந்தாள். அப்போது கடைக்கு வந்திருந்த சிலரும்,

“மூவரும் உங்கள் குழந்தைகளா..?” என்று கேட்டதற்கு ஆம் என்றார் பவித்ராவின் அப்பா சுந்தரம்.

“மூத்தவள் உங்கள மாதிரி இருக்கா அண்ணே. இவங்க ரெண்டுபேரும் உங்க மனைவி மாதிரி இருக்காங்க..” என்றார்கள்.

பங்கஜம் பவித்ராவைப் பார்த்தாள். பவித்ரா தந்தையைப் பார்த்தாள். பவித்ராவின் சின்ன இதயத்துக்குள் சிக்கல்தோன்றியது.

நான் தந்தை மாதிரி என்கிறார்களே.. நான் அம்மா மாதிரி இல்லையா? நான் அம்மாவின் பிள்ளை இல்லையா? அப்பாவின் பிள்ளை மட்டும்தானா? என்றுதான் அப்போது அவளுக்கு யோசிக்கத் தெரிந்தது. காலப்போக்கில்தான், தன் தந்தையின் கருமைக்கே தன்னை ஒப்பிட்டுக் கூறுகின்றார்கள் என்பதை பவித்ரா ஓரளவு ஊகித்துக்கொண்டாள். பவித்ரா சொல்லுமளவுக்குக் கருப்பு நிறம் இல்லை. மாநிறத் தைவிட சற்று நிறம் குறைந்தவள். ஆனால் தங்கைகளிருவரின் கையுடன் அவளது கையை வைத்துப் பார்த்தால் அவளை விடத் தங்கைகள் நிறமானவர்கள் என்பது பவித்ராவுக்கும் புரிந்தது.

கொஞ்ச நாட்கள் கடந்தன. ஒருநாள் ஊரிலிருந்து வந்த சித்தி முறை கொண்ட பெண்ணொருத்தி, பங்கஜத்தின் தங்கை கொடுத்தனுப்பிய பையைப் பிரித்து அதில் காணப்பட்டதை ஆடைகளை பவித்ரா பார்த்துக் கொண்டிருந்தபோதே இளையவர்களிருவருக்கும் கொடுத்தாள். பவித்ராவுக்கு பச்சை நிறம்தான் பிடிக்கும் என்றாலும் அவர்கள் இருவரும் எடுத்தது போக விருப்பமில்லாத சிவப்பு நிற ஆடைதான் பவித்ராவுக்கு மிஞ்சியது.

பவித்ராவுக்கு விளங்கிவிட்டது. எல்லோரும் தன்னைப் புறக்கணிக்கின்றார்கள். தான் தங்கைகளைவிட நிறமில்லை என்பதால் அவர்களைத்தான் எல்லோரும் விரும்புகின்றார்கள். புவனாவுக்கும், ப்ரியாவுக்கும்தான் எல்லாப் பொருட்களும் கிடைக்கும். தனக்கு கொடுக்குமாறு சொல்லி அனுப்பும் பொருட்கள்கூட ஓர் வஞ்சனையால் தனது தங்கைகளுக்கே கொடுக்கப்படும் என்று அவளுக்கு நன்றாக விளங்கிவிட்டது.

அப்படியென்றால் தனக்குக் கிடைக்காதது அவர்க

வேலை முடிவதற்கு அரை மணித்தியாலம் இருந்தது. மத்தியானம் தொடங்கிய மழைஇன்னும் விடாமல் பெய்து கொண்டேயிருந்தது. கடைசியாய் வந்த நோயாளியையும் அனுப்பிவிட்டு வெளி நோயாளர் பகுதியைத் துப்பரவு செய்யத் தொடங்கினாள் சியாமளா. அந்த வேலை முடிந்ததும் மருந்து அறையையும் ஒழுங்குபடுத்திவிட்டு போவதற்குத் தயாராய் வெளியே வந்தாள்.

“மழையும், காத்துமாயிருக்கு எப்பிடிப் போகப் போறியள்.?” கேட்டபடியே பிரசவ விடுதியைப் பார்வையிட்டு விட்டு வந்த வைத்தியர் வினோதன் உள்ளே நுழைந்து கொண்டிருந்தான். வெளி நோயாளர் பகுதியோடு ஒரு பிரசவ விடுதியையும் கொண்டு இயங்கும் அந்தக் கிராமிய வைத்திய சாலைக்கு இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்புதான் அவன் இடமாற்றம் பெற்று வந்திருந்தான்.

“குடை இருக்கு மழைக் கோட்டுமிருக்கு. நான் போயிடுவன் சேர்”

“சரி கவனமாய்ப் பார்த்துப் போங்கோ” என்று சொல்லியடியே அவன் உள்ளே போய் விட்டான்.

மூன்று வருஷத்திற்கு முதல் இப்படி ஒரு மழை நாளிலே தான் அவருடைய கணவன் விஜயன்மோட்டார் சயிக்கில் விபத்து ஒன்றிலே இறந்து போனான் “தயாராயிரு நான் வாறன்” என்று அவளுக்குக் கைபேசியில் சொல்லி



விட்டுப் புறப்பட்டவன் வரவேயில்லை. ஒரு வயதுகூட நிரம்பாத பெண் குழந்தை ஒன்றையும் அவளையும் விட்டுவிட்டு விஜயன் மறைந்து போனதை அவளால்

இன்னும் ஜீரணிக்க முடியவில்லை. சியாமளா வீடுவந்து சேரும்போது இருள் கவியத் தொடங்கிவிட்டது. சயிக்கிலைப் போட்டிக் கோவில் நிறுத்திவிட்டு வீட்டுக்குள் நுழைந்தாள். “அம்மா...” என்று இராகம் இழுத்தவாறே மகள் அபி பேத்தியாருக்குப் பக்கத்திலே இருந்தாள். வேலையால் வந்தால் தாய் குளிக்காமல் தனக்குக் கிட்ட வரமாட்டாள் என்று அவளுக்குத் தெரியும்.

நேரே குளியலறைக்குப் போய்க் குளித்து உடை மாற்றிவிட்டு வெளியே வந்தாள். தாய் சரசு போட்டு வைத்திருந்த தேனீரையும் எடுத்துக்கொண்டு போய் அபிக்குப் பக்கத்தில் அமர்ந்தாள். அவள் தாயின் மடியிலே ஏறி இரண்டு பக்கமும் காலைப் போட்டு நீட்டியபடி எதிரெதிராய் முகத்தையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். பாவம் நாலு வயதுகூட ஆகாத குழந்தையைப் பக்கத்திலிருந்து கவனிக்க முடியாமையை நினைக்கும்போது மனது கனத்தது. “அம்மா, வகுப்பில் எனக்குப் பக்கத்தில இருக்கிற சுவாதினர் அப்பா சுவாதியை புது மோட்டர் சயிக்கிலில்தான் ஏத்திக் கொண்டு வாறவர் எங்கட அப்பா சாமிட்டப் போட்டார் என்று சொல்லிறியள். எப்ப அம்மா வந்து என்னை மோட்டர் சயிக்கிலிலை கூட்டிக்கொண்டு

அன்பைத் தேடி...

போவார்? ” ஏக்கமாய்ப் பார்த்த அபியை இறுக்கி மாற்போடு அணைத்துக் கொண்டாள்.

“போன வேலையை முடிச்சுக்கொண்டு கெதியாய் வந்திடுவாரம்மா.” சொன்ன பொய்யைக் காப்பாற்ற மேலும் பொய் சொல்ல வேண்டியிருந்தது. அபி இரண்டு வாரமாக முன்பள்ளிக்குப் போய் வந்துகொண்டிருக்கிறாள். தாய் சரசுதான் நடத்திக்கொண்டுபோய் திரும்பக் கூட்டி வருவாள். ஆசிரியர், குழந்தைகளிடம் அம்மா, அப்பாவைப் பற்றிக் கேட்கும்போது தங்களுக்குத் தெரிந்ததை அவர்கள் மழலையிலே சொல்லுவார்கள். அபி “எங்கட அப்பா சாமிட்டப் போட்டார்” என்று சொன்னபோது மற்றக் குழந்தைகளுக்கு அது புரியாவிட்டாலும் ஆசிரியருக்கு அதிர்ச்சியா யிருந்தது. தனது அறிவுக்கு எட்டியவரையில் தகப்பனைப்பற்றிய தேடல் அவளுக்குள் வலுப்பெற்றிருப்பது சியாமளா வுக்கும் வேதனையாயிருந்தது.

“கொக்காவின் ரவி வந்து மோட்டார் சயிக்கிலில் ஏதோ கழட்டிக்கொண்டுபோறான். அதைக் கேட்ட விலைக்குக் குடுத்துத்துலை எண்டாலும் கேக்கிறாயில்லை.” சியாமளா குளித்தீத் தேனீர் குடித்து வந்த களை ஆறியதும் சரசு ஒன்றொன்றாய் அன்றைய செய்திகளை வாசிக்கத்

தொடங்கிவிடுவாள். விஜயன் இறந்து விசாரணை முடிந்ததும் சடலத்துடன் நொறுங்கிப்போன மோட்டார் சயிக்கிலையும் அள்ளிக்கொண்டுவந்து போட்டுவிட்டுப் போய்விட்டார்கள். திருத்தமுடியாது என்று திருத்துனர்கள் கை விரித்து விட்டார்கள். அதை உதிரிப்பாக விலைக்குச் சிலர் கேட்டபோதும் கணவன் ஆசைப்பட்டு வாங்கிய சையிக்கில் என்று சியாமளா விற்க மறுத்திருந்தாள். மூன்று வருஷமாய் வீட்டுக்குப் பின்னே போட்டபடி கிடக்கிறது.

அதைப் பார்க்கிற நேரமெல்லாம் அவனை நினைத்துக் கலங்குவதால் அவளோடு இன்னொரு நல்ல வாழ்க்கை அமைவதுபற்றிப் பேச முடியாமல் இருக்கிறது என்ற கவலை சரசுவுக்கு 24 வயதில் சுகாதார அமைச்சில் மருந்தாளர் வேலை கிடைத்தது என்று சரசுவும் கணவரும் மகிழ்ச்சியாயிருந்தபோது, சீருடை என்று வெள்ளைச் சேலையைக் கட்டிக்கொண்டு வந்து சியாமளா முன்னால் நின்றபோது சரசுவின் கண்கள் கலங்கிவிட்டது. தந்தைக்கும் அறவே பிடிக்கவில்லை.

அரசியல் செல்வாக்குமில்லை ஆளாக்குமில்லை. உயர்தரத்தில் சித்தியில்லை. முதல் உள்ளுக்குள் நுழைந்து விட்டால் பிறகு நல்ல வேலைகளிற்கு மாறிக்கொள்ளலா மென்று சியாமளா பெற்றோரைத் தைரியப்படுத்தித்தான் சம்மதிக்க வைத்திருந்தாள். என்னதான் புரட்சி, புதுமைப் பெண் என்று சொன்னாலும் மகன் திருமணமாக முன்பே வெள்ளைச் சேலை கட்டிக் கொண்டதைப் பார்க்கும்போது அவர்களின் மனது கலங்கித்தான் போனது.

“செல்வராணி வந்து சியாமளா என்ன முடிவு சொன்னவள் என்று கேட்டுக்கொண்டு போறாள். மணிஷி செத்து தம்பியார் குழந்தையோட படுற கஷ்டத்தைப் பார்க்கலாமல் இருக்குதாம்”

சரசு அடுத்த பந்தியை வாசித்தாள்.

“உதுக்கு முடிவு நான் அப்பவே சொல்லிப்போட்டன். அவனுக்கு ஒண்டு எனக்கு ஒண்டுபிறகு இரண்டு பேருக்கும் ஒண்டு. இது என்ன மண்விளையாட்டா? என்ற பிள்ளையை வளர்க்க எனக்குத் தெரியும். சியாமளா கோபமாய்ப் பேசியதும் சரசு மௌனமாகிவிட்டாள். விடிந்ததும் அவள் அவசர அவசரமாய் வேலைக்குப் புறப்படத் தயாராகிக் கொண்டிருந்தாள். இரண்டு நாளாய் முடிக்கிடந்த வானம் நீலமாய் மாறி, பொழுது முகம் வெளியே தெரிந்தது.. “அபி, அம்மம்மாவோட சமத்தாய்ப் பள்ளிக்கூடம் போய்வர வேணும். நான் பிள்ளைக்குப் பிடிச்ச ‘கன்டோஸ்’ வாங்கி வருவன்”.

“அம்மா எனக்குக் ‘கன்டோஸ்’ வேண்டாமம்மா. சாமிக்குப் போன்பண்ணி அப்பாவை அனுப்பச் சொல்லங்கோம்மா.

நான் சுவாதிக்கு அப்பாவைக் கூட்டிவாறன் என்று சொன்னான்”. அபியின் ஏக்கமான பார்வைக்கு பதில் சொல்லத் தெரியாமல் ஓடிப்போய்த் தூக்கி மார்போடு அணைத்துக்கொண்டாள்.

“வேலை முடிஞ்சால் அவரே வந்திடுவாரம்மா” என்று சொல்லியபடி தன் கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டாள். சையிக்கில் ஓடிய களையோடு இள வெய்யிலும் பட்டதால் துளிர் விட்ட வியர்வையை முந்தானையால் துடைத்துக் கொண்டே சைக்கிலை ஓரமாய் நிறுத்திவிட்டு வெளி நோயாளர் பகுதிக்குள் நழைந்தாள். தூவானத்தில் நனைந்து கிடந்த மண்டபம் வெயில்பட்டுக் காயும்போது வீசிய ஒவ்வாத மணம் வயிற்றைக் குமட்டி எடுத்தது. சுத்திகரிப்பவர்களையும் காணவில்லை. தொற்று நீக்கியைத் தெளித்துத் தானே துடைக்கத் தொடங்கிவிட்டாள்.

“என்ன சியாமளா இது.? உங்களை ஆர் இடெல்லாம் செய்யச் சொன்னது. வைச்சிட்டுப் போய் உங்கட வேலையைப் பாருங்கோ.”

பிரசவ விடுதிக்குப் போன்பண்ணிய வினோதன், சுத்திகரிப்பாளர் ஒருவரை உடனே அனுப்புமாறு காட்டமாய்ச் சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டான். வினோதன் எப்பவும் தனமீது அக்கறை செலுத்துகிறானே இவன் நல்லவனா? கெட்டவனா? சியாமளாவுக்குப் புரிந்துகொள்ள முடிய வில்லை. முன்பிருந்த வைத்தியரின் ஆத்திரமூட்டும் செயல்பாடுகளினால் விரக்தியலிருந்த ஊழியர்களுக்கு வினோதனின் மென்மையான போக்குப் பிடித்துக் கொண்டது. அவளோடு சிரித்துப் பேசிக்கொள்வார்கள். விஷேட தினங்களில் இனிப்புப் பண்டங்களைப் பரிமாறிக்கொள்வார்கள். ஆனால் சியாமளாவால் அப்படி வினோதனோடு பழக முடியவில்லை. தன்னிலே அவளுக்கு நம்பிக்கை இருக்கிறது. ஆனால் அவள் நிலையின் பலவீனம் அவளைக் கவனம், கவனம் என்று எச்சரித்தபடியே இருந்தது. திருமணமாகி இரண்டு வருஷத்தில் 28 வயதில் ஒரு குழந்தையோடு அவள் இழந்தது கணவனை மாத்திரமல்ல. அதன்மூலம் வந்த மங்கல அடையாளங்கள், சிரிப்பு, கலகலப்பு, சின்னச் சின்னச் சந்தோஷங்கள். எல்லாவற்றையும் அவளாகவே விலக்கிக் கொண்டாள். சிரிப்பு ஆழ் மனதிலிருந்து அனுபவித்து வந்தால்தான் அதிலே ஒரு செய்தியிருக்கும் அழகிருக்கும். இப்போதெல்லாம் அவளின் வாயிலிருந்து உருவாகி வரும் சிரிப்பில் வெறும் சோகமும், சமாளிப்பும்தான் மிஞ்சிக் கிடந்தது. வினோதனுக்கு இன்னும் திருமணமாகவில்லை என்பதும், சொந்த இடம் வட்டக்கச்சி என்பதும் பேச்சுவாக்கிலே அவன் சொல்லித்தான் தெரிந்து கொண்டாள். வேறு சில தகவல்களைப் பிரசவ விடுதியில் வேலைசெய்யும் பெண்கள்

சொல்லியும் கேட்டிருக்கிறாள். அவன் படிக்கிற காலத்திலேயே தகப்பன் இறந்து போனதும் இரண்டு வருஷத்திற்கு முன்புதான் தாய் காலமானதும் சக ஊழியர்களின் வாய்வழிக் கதையாகத்தான் தெரிந்து கொண்டாள்.

புதிய பிரசவங்களின்போது உறவினர் கொடுக்கும் இனிப்பு அன்பளிப்புகளில் அவன் ஒன்றை எடுத்துக் கொண்டு “நான் தனி ஆள் எனக்கு ஏன் இதெல்லாம், சியாமாளாட்டக் குடுங்கோ” என்று புன்சிரிப்போடு சொன்னாலும் அவன் மனதுக்குள் இருக்கும் வலியை அவளால் புரிந்துகொள்ள முடிந்தது. வினோதன் ஒரு பிரபலமான வைத்தியர் என்றே அடையாளப்படுத்தப்படுகிறான்..

சியாமளாவின் கணிப்பில் அவனுக்கு 35 வயதைவிடக் குறைவாக இருக்கும் என்றே தோன்றியது. கலியாண வேட்டைக்காரரின் கண்களில் அவன் காணாமல் போனது எப்படி? என்பது அவளுக்கு ஆச்சரியமாயிருந்தது. மூன்று நாட்களுக்குப் பிறகு வானமும், பூமியும் வழமைக்குத் திரும்பியிருந்ததால் மற்ற இடங்களைப்போலவே வைத்திய சாலையும் பரபரப்பாயிருந்தது. நோயாளர்களைக் கவனித்து அனுப்பிவிட்டு சியாமளா தனது மற்றப் பணிகளைக் கவனிக்கத் தொடங்கி விட்டாள்.

“அம்மா, தம்பி நிக்கிறாரோ?” வேலையை முடிக்கும் அவசரத்தில் இருந்தவன் குரல் கேட்டுத் திரும்பினாள். வெந்நீர்ப் போத்தல் ஒன்றைக் கையில் பிடித்தபடி ஒருவன் படியிலே நின்றுகொண்டிருந்தான். அவன் தம்பி என்று குறிப்பிட்டது டொக்டர் வினோதனைத்தான் என்பது அவளுக்குத் தெரியும். போன மாதமும் வந்து வினோதனின் விடுதியில் ஒரு வாரம் தங்கி நின்றபோது இங்கு வந்து போனதில் சிறிய அறிமுகம். அப்போதெல்லாம் இடைக்கிடை வினோதனிடம் வருவான் கடைக்குப் போய் சாமான்கள் வாங்கி வருவான். சில வேளைகளில் தேனீர் கொண்டு வருவான். வினோதனின் காணியில் வேலை செய்பவனாகவோ, அல்லது உறவினராகவோ இருக்கலாம் என்ற நினைப்போடு அதைப்பற்றி அவள் பெரிதாக அலட்டிக்கொள்ளவில்லை.

“அவர் ஆருக்கோ பிரசவ வலி என்று அடுத்த விடுதிக்குப் போயிருக்கிறார். வரத் தாமதமாகுமெண்டு நினைக்கிறேன். பிரச்சனை இல்லையெண்டால் அவற்ற மேசையில் வைச்சிட்டுப் போங்கோ”.

“இல்லை அம்மா, மத்தியானம் பசியில்லை என்று சாப்பிடாமல் வந்திட்டார். கிட்ட நின்று வற்புறுத்தாட்டி அக்கறையில்லாமல் இருந்திடுவார்” அவனுடைய முகத்தில் தெரிந்த கவலை சியாமளாவுக்கும் கஷ்டமாயிருந்தது.

வாங்கிலே அமர்ந்திருந்தவன் மேல் அவளின் கவனம் திரும்பியது. 40 வயதை நெருங்கும் தோற்றமானாலும் கட்டான உடற்கட்டில் இளமை இன்னும் ஒட்டியே இருந்தது. காதோரமாய் சுற்றியிருந்த முடியைத் தவிர மேல் மண்டை வெறிச்சோடிக் கிடந்தது.. இரண்டு கைகளும் வாங்கின் ஓரத்தைப் பற்றியிருக்க தலையைக் குனிந்து யோசனைக்குள் மூழ்கிப்போயிருந்தான். நீல மேகத்தைக் கருமுகில்கள் மறைக்க பெருந்துளிகள் அங்கொன்றும், இங்கொன்றுமாய் விழுதொடங்கின. இன்று தொடர்ச் சியாய் மூன்றாவது நாளாய் வேலை முடியும் நேரத்தில் மழை வந்து தொல்லை கொடுக்கிறது என்று சியாமளா அலுத்துக்கொண்டாள். வினோதன் வெளி நோயாளர் பகுதிக்கு வந்து சேரும்போது மழையும் உரக்கத் தொடங்கிவிட்டது. வந்திருந்தவன் தேனீர்ப் ‘பிளாஸ்க்கோடு’ அலுவலகத்திற்குள் நுழைந்துவிட்டான்.

சியாமளா வீட்டுக்குப் புறப்படத் தயாராய் நின்றாள். அவசரமாய் வந்து நின்ற “ஓட்டோ” ஒன்றிலிருந்து தெப்பமாய் நனைந்த நிலையில் இரத்தம் சொட்டச், சொட்ட ஒரு காயக்காரனைத் தூக்கிக்கொண்டு வந்தார்கள். சியாமளா பதறிப்போய் நிற்க வினோதனும் வந்துவிட்டான். சையிக்கிலிலே வந்தவனை எதிரே வந்த மோட்டார் சையிக்கில் மோதித் தள்ளிவிட்டு நிற்காமல் சென்று விட்டதாய்ச் சொன்னார்கள். தலையிலிருந்து இரத்தம் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. உடலெங்கும் சிராய்ப்புக் காயங்கள். நோயாளியைக் கழுவி, ஈர உடைகள் மாற்றி முதலுதவிச் சிகிச்சைகள் முடித்து “ஐம்பியூலன்ஸ்” வண்டியில் மாவட்ட வைத்தியசாலைக்கு அனுப்பிவிட்டுத் திரும்பியபோது நன்றாக இருட்டிவிட்டிருந்தது..

“கடமை முடிஞ்சாப்பிறகும் பொறுப்பு ணர்ச்சியோட வேலை செய்திருக்கிறியன். நன்றி சியாமளா. இப்ப இருட்டிட்டுது. மழையும் பெய்யுது. தயவு செய்து சையிக்கிலில் போகவேண்டாம். என்ற காரிலேயே உங்களை அனுப்பிவிடுறேன்.” அவளுக்கும் இரத்தத்தைப் பார்த்த பதட்டம் பயமாய் மாறியிருந்தது. பதில் சொல்லாமல் மௌனமாய் நின்றாள்..

“அண்ணை காரை எடுத்துவந்து இவ்வைப் பத்திரமாய் வீட்டிலவிட்டிட்டு வாருங்கோ. சையிக்கில் நிக்கட்டும் காலையில் போய் ஏற்றிவந்து விடுங்கோ.” வினோதன் சொல்லிவிட்டு அலுவலகத்தை நோக்கி நடந்தான்.

“நன்றி சேர்”

“நான்தான் உங்களுக்கு நன்றி சொல்லவேணும். போட்டு வாங்கோ” கார் வாயிலைக் கடந்து தெருவில் இறங்கி வேகமெடுத்தது. பின் ஆசனத்தில் இடப்பக்கமாயிருந்த சியாமளாவுக்கு இருட்டிலும் பச்சை ‘எலக்ரோனிக்’

வெளிச்சத்தில் ஓடுபவரின் முகம் மங்கலாய்த் தெரிந்தது. மௌனமாக்கப்பட்டிருந்த தொலை பேசியை எடுத்து ஆராய்ந்தாள். சரசு நாலு தடவை பேசுவதற்கு முயன்றிருப்பது தெரிந்தது. தாய்க்குத் தொடர்பெடுத்து தான் வந்து கொண்டிருப்பதாகச் சொல்லிவிட்டு நிறுத்திக் கொண்டாள்.

“ஐயா, நீங்கள் இடையிடையில வந்து நிக்கிறியள் திரும்பப் போறியள். டொக்ரர் உங்களுக்குச் சொந்தமா? அல்லது... தொடர்ந்து ஏதோ கேட்க நினைத்து நிறுத்திக் கொண்டாள். சிறிது நேர அமைதி

“அவர் என்ற தம்பியம்மா”.

“தம்பியெண்டால் கூடப்பிறந்த தம்பியா?” ஆச்சரியமாய்க் கேட்டாள்.

“எங்களில் மூன்று பேர். நான், தங்கச்சி, அவ திருமணமாகி கொழும்பில் வேலை செய்யிறா. கடைசி வினோதன். அம்மா, அப்பா இறந்திட்டினம்.”

“ஐயோ, வருத்தமாயிருக்கு. உங்கட பெயர்”

“எனக்குப் பெயர் கேதீசன். உங்களைப்பற்றித் தம்பி நிறையச்சொல்லியிருக்கிறார். உங்களுக்காக வருத்தப்படுவார்.” கேதீசனின்

பேச்சைத் தொடர்ந்து தனக்கு வந்த பெருமூச்சை அடக்கிக் கொண்டாள்-

“உங்கட குடும்பம் எல்லாம் வட்டக்கச்சிதானோ” சிறிது நேர மௌனம். அவரின் முகத்தைப் பார்க்க முயன்றாள் 'ஸ்ரேறிங்' ஊடாக முகத்தில் விழுந்த பச்சை ஒளியைத் தவிர வேறு உணர்வுகளைக் காண முடியவில்லை.

“தம்பிதானம்மா என்ற குடும்பம்” மீண்டும் தொடர்ந்த அமைதியைக் கலைத்து அவள் பேச விரும்பவில்லை. அவனுக்குள் ஒரு சோக ஊற்று உறைந்திருப்பது அவளுக்குப் புரிந்தது. தேவையில்லாமல் பேசி அவனுடைய உணர்வுகளைக் கிளறிவிட்டோமோ என்று சங்கடமாயிருந்தது.

“இவடந்தான் அந்த நீலக் ‘கேற்றில்’ நிப்பாட்டுங்கோ” கார் ஓரமாய் நிறுத்தப்பட்டதும் குடையை விரித்தபடி இறங்கி கேதீசனுக்குப் பக்கமாய் வந்தாள்.

“முதல் முதலாய் வந்திருக்கிறியள். வீட்ட வந்திட்டுப் போங்கோ, அம்மாவும், மகனும் சந்தோஷப்படுவினம்.” சியாமளா முன்னே போக கேதீசனும் மழைத் தூறலுக்குள்ளால் எட்டி நடந்தாள். உள்ளே நுழைந்ததும் சரசுவுக்கு கேதீசனை “டொக்ரரின் அண்ணா” என்று அறிமுகப்படுத்தி, தாயோடு பேசிக்கொண்டு இருக்குமாறு சொல்லிவிட்டு நேராக குளியலறைக்குட் புருந்துகொண்டாள்.

சரசு சியாமளாவுக்குப் போட்டு வைத்திருந்த தேனீரைச் சூடாக்கி எடுத்துவந்து கேதீசனுக்குக் கொடுத்துவிட்டு அவசர, அவசரமாய் சியாமளாவுக்குத்

தேனீர் தயாரித்துக் கொண்டிருந்தாள். மெல்ல நடந்துவந்த அபி தயங்கித், தயங்கி கேதீசனுக்குக் கிட்டப் போனாள். கேதீசன் இரண்டு கைகளையும் அவளை நோக்கி நீட்டியதும் ஓடிப்போய்ச் ஷோபாவில் இருந்தவனின் இரண்டு கால்களுக்கு இடையிலும் புருந்துகொண்டு “அய்... நீங்கள் எங்கட அப்பாதான.” அவன் என்ன சொல்வது என்ற தடுமாறிக் கொண்டிருந்தபோது அவன் தொடையில் ஏறிக் கழுத்தைக் கட்டிக்கொண்டாள். இரண்டு கன்னங்களிலும் மாறி, மாறி முத்தமிட்டாள். குளித்துவிட்டு வெளியே வந்து இந்தக் காட்சியைக் கண்ட சியாமளாவுக்கு ஆச்சரியமாயிருந்தது. யாருக்கும் கிட்டப்போகப் பயப்படும் அபி கேதீசனோடு ஓட்டிக்கொண்டதை அவளால் நம்ப முடியவில்லை. முன்பள்ளிக்குப் போனதிலிருந்து ஒளி மங்கிப் போயிருந்த அவளின் முகம் இப்போது பிரகாசமாயிருப்பதைப் பார்க்க மகிழ்ச்சியாயிருந்தது.

“அச்சா அம்மா,, எங்கட அம்மா. அப்பா நீங்கள் எளி சாமிட்டப் போகக்கூடாது. எங்கனோடதான் இருக்கவேணும்.” சியாமளா, சரசு, கேதீசன் எல்லோருக்கும் அவளின் செய்கைகள் குழப்பமாயிருந்தது. ஒருவாறு சொல்லி, சமாளித்துக்கொண்டு கேதீசன் புறப்பட்டுப் போய்விட்டான். அபி இரவு முழுவதும் தூக்கத்தில் அப்பா, அப்பா என்று புரியாத பாஷையில் புஷத்தியபடி கட்டிலில் புரண்டு கொண்டிருந்தாள்.

உடம்பும் லேசாகக் கூட்டது. யுத்த நாட்களில் பலர் குடும்பங்களைக் காவுகொடுத்துவிட்டுத் தனி மரமாய் அலைவதைச் சியாமளா பார்த்தும், கேட்டும் இருக்கிறாள். கேதீசனுக்கும் அப்படி ஏதும் நடந்திருக்குமோ என்ற கவலையில் தூக்கம் வர மறுத்தது. எல்லாம் கமையாகி விடிய எழும்பவே கஷ்டமாயிருந்தது விஜயனைப்பற்றி அபிக்கு எப்படிப் புரியவைப்பது என்று சியாமளாவுக்குக் குழப்பமாயும் பயமாயிருந்தது. அவள் வேலைக்குப் போவதற்குத் தயாராகிக்கொண்டிருந்தாள். அழைத்துப் போவதற்கு வந்த கேதீசன் “கேற்றில்” காரை நிறத்திவிட்டு உள்ளே வந்தான். அவன் வருவதைக் கண்டதும்

“அப்பா” என்று கத்தியபடியே அபி கதவைத் தள்ளிவிட்டு வெளியே வந்து கேதீசனின் கால்களைக் கட்டிக்கொண்டாள். அவளுக்காக வாங்கிவந்த ‘சாக்ளேட்டுகளை’ இரண்டு கைகளுக்கும் நிறைத்துவிட்டான்.. அபி, வெளியே வந்த சியாமளாவிடம் அவற்றைக் கொடுத்துவிட்டு, கேதீசனிடம் தன்னைத் தூக்குமாறு கையை உயர்த்தினாள். அவளைத் தூக்கி வலது கையை “ட”வாய் மடித்து இருத்தித் தோளில் சாய்த்து முதுகைத் தடவிவிட்டான். உடலிலும், மனதிலும் ஏற்பட்ட அந்தப் பரவச உணர்வுகள் கேதீசன் இதுவரை அனுபவித்திராதவை.

“அம்மா, கிட்ட வாம்மா” என்று அபி கை நீட்டியபோது சியாமளா இரண்டு அடி பின்னே நகர்ந்துகொண்டாள்.

“அப்பா, என்னி நீங்கள் சாமீட்டப் போகக்கூடாது. எங்களோடையே இருக்கவேணும். நீங்கள் போனால் நானும் சாமீட்டயே வந்திடுவன்”

“அபி” சத்தமாய்க் கத்தியபடியே கேதீசனின் தோளிலிருந்த குழந்தையை இழுத்து எடுத்து மார்போடு அணைத்துக் கொண்டு கண்ணத்தில் மாறி, மாறிக் கொஞ்சினாள். கண்களிலிருந்து கண்ணீர் வந்துகொண்டிருந்தது. ஒரு கொஞ்ச நேரத்துக்குள் நடந்து முடிந்த நிகழ்வுகள் கேதீசனுக்குத் தான் ஏதும் தவறிழைத்துவிட்டோமோ என்று பதட்டமாயிருந்தது.

“அம்மா, நான்தான் குழந்தையினர் உணர்வுகள் புரியாமல் நடந்திட்டன். மன்னிச்சுக்கொள்ளுங்கோ”

“ஐயையோ, ஏன் அப்பிடி நினைக்கிறியள். இப்ப இரண்டு கிழமையாய் முன் பள்ளிக்குப் போய்க்கொண்டிருக்கிறா. மற்றப் பிள்ளையாளுக்கு இருக்கிற “அப்பா” என்ற உறவு ஏன் தனக்கு இல்லை என்ற தேடல் அவவுக்கை வந்திட்டுது. என்ன சொல்லப்போறன், என்ன செய்யப்போறன். எல்லாமே நினைக்கப் பயமாயிருக்கு.

தாயை விட்டு இறங்கிய அபி மீண்டும் போய் அவனுடைய காலோடு அணைந்தபடி நின்றான். அப்படியே முழந்தா எரிட்டு அமர்ந்து அபியைக் கையோடு அணைத்தான். “அபி, அப்பாவை அனுப்பச்சொல்லி, சாமீட்டயே கேளுங்கோ. நானும் கேக்கிறன். அனுமதிச்சால் அப்பா பிள்ளையிட்ட வந்திடுவார்.” சொல்லி முடித்தபோது அவனது கண்களும் கலங்கியிருந்தது. அவன் அபிக்கு மட்டுமல்ல தனக்கும் எதோ சொல்வதுபோலத்தான் சியாமளாவுக்குப் பட்டது. போகும்போது காருக்குப் பின் ஆசனத்தில் இருந்தபடியே சியாமளா சிந்தனைக்குள் மூழ்கிப்போனாள். காருக்குள் நிலவிய அந்த அமைதி கேதீசனுக்குக் கஷ்டமாயிருந்தது. மெளனத்தைக் கலைப்ப தற்காக அவனே பேச்சைத் தொடங்கினான்.

“வாழ்க்கையில் எல்லாருக்கும் பிரச்சனைகள் இருக்கத் தான்செய்யுது. அப்பா சாகேக்க எனக்கு 22 வயது. தங்கச்சியினர் படிப்பு கலியாணம் தம்பியினர் படிப்பு என்று குடும்பப் பொறுப்பு எல்லாம் ஏற்கவேண்டிய நிலை.. வெளி நாட்டுக்குப் போக முடிவெடுத்தன். பெரிய நாடுகளுக்குப் போக ‘மில்லியன்’ கணக்கில் செலவளிக்க வசதி இல்லை. சுவதி அரேபியாவில் பத்து வருஷம் பாலைவனத்தில் கழிச்சு தங்கச்சியினர் பிரச்சனை, தம்பியினர் படிப்பு எல்லாம் முடிச்சன்.. என்ற தலை முடிபத்து வயதுகள் எல்லாம் செலவழித்துத்தான் இதையெல்லாம் செய்ய முடிஞ்சுது.

“இதுக்குள்ள அம்மாவின் மரணம் என்ற கலியாணத்தைப் பின்னுக்குத் தள்ளி 38 வயதில்தான் முதல் கலியாணப் பேச்சு வயதும், முடி இல்லாததும் கடந்த ஒரு வருஷத்தில் எட்டு சம்பந்தங்கள் பெண்கள் விரும்பாமல் நிண்டிட்டுது. தம்பிக்குப் பெண் குடுக்கிறதற்கு வரிசையில் நிக்கிறாங்கள். அண்ணை செய்யாமல் தான் செய்யிறேல்லை என்று அவனும் ஒரேபடியாய் நிக்கிறான்.

“நல்லொரு பகுதி ஒன்று, பொம்பிளை உதவி அரச அதிபராய் இருக்கிறா. நெருக்கிக்கொண்டு இருக்கிறாங்கள். அவனுக்கும் எல்லாம் பிடிச்சுக்கொண்டுது. எனக்காக மறுத்துக் கொண்டு நிக்கிறான். நேற்று இதைப்பற்றிக் கொஞ்சம் இறுக்கிக் கதைச்சப்போட்டன். கோபத்தில சாப்பிடாமல் வேலைக்குப் போட்டான் “குரலிலே ஒரு தழுதழுப்பு. கையை மடித்துக் கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டான்.

வைத்திய சாலையில் கார் நிறுத்தப்பட்டதும் சியாமளாவும் கண்களைத் துடைத்தபடி கதவைத் திறந்து வெளியே வந்தாள். கேதீசன் பக்கமாய் நெருங்கினாள். அவனது கண்கள் இன்னும் கலங்கியே இருந்தது.

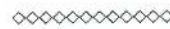
“நீங்கள் அந்தக் கலியாணத்துக்குச் சம்மதம் சொல்லுங்கோ. வினோதனோட நான் கதைக்கிறன்” இவ்வளவு நாளும் ‘டொக்டர்’ என்றே வினோதனைச் சொல்பவன் அவன் பெயரை உரிமையோடு சொல்வது அவனுக்கு எதையோ சொல்லியது. அவன் கேள்விக் குறியோடு நிமிர்ந்து அவளைப் பார்த்தான். அவள் தலையைக் குனிந்து மார்பிலே கையை வத்துப் பிரார்த்தித்தபோது முட்டி நின்ற கண்ணீர் உதிர்ந்து சேலையில் விழுந்து ஈரமாய்ப் படர்ந்தது.

திரும்பி விறுவிறு என்று நடந்து தனது மருந்துப் பகுதிக்குள் நுழைந்தாள். தனது நிலை, குழந்தையின் ஏக்கம் எல்லாவற்றையும் நினைத்து அழுதாள்.. ஒரு முடிவோடு தாய்க்குத் தொலைபேசியில் அழைப்பு எடுத்தாள். கை நடுங்கிக் கொண்டிருந்தது.

“சியாமளா, சொல்லம்மா” தாயின் குரலைக் கேட்டதும் ஒரு தடுமாற்றம்கஷ்டப்பட்டு அழுகையை அடக்கிக் கொண்டாள்..

“அம்மா, ‘மெக்கானிக்’ சிறி வருவான். மோட்டர் சைக்கிலைக் குடுத்துவிடுங்கோ” நேரத்தைப் பார்த்தாள். டொக்டர் வர இன்னும் அரை மணித்தியாலம் இருந்தது. மருந்து அலுமாரியில் தலையைப் ‘படபட’, என்று மோதி, சத்தமாய் அழுதாள்.

“விஜய், என்னை மன்னிச்சிடுடா. அபியையும் இழந்திடுவனோ என்று பயமாயிருக்கு எனக்கு வேற வழி தெரியேல்ல என்னை மன்னிச்சிடு விஜய்” அழுகையின் சத்தம் மெல்ல, மெல்லக் குறைந்து விசம்பலாய் மாறிக் கொண்டிருந்தது.



வியாகுலத்தாய்

வரைதல் G. கைலாசநாதன்



ஏற்ற விதமாய் இரு கைகளையும் ஒருவித லயத்துடன் விசக் விசக்கென அசைத்தாவாறு முன்னோக்கி நகர்ந்து கொண்டிருந்த அந்த உருவம் மெல்லத் தன் நடையின் வேகத்தைக் குறைத்தது. அந்தத் தெருவின் ஒரு மருங்கில் பனை வடலிகள் நிறைந்து பற்றை சூழ்ந்திருந்த அந்த வெற்றுக்காணியை ஒருகணம் உற்றுநோக்கியது. முன்னொரு காலத்தில் அந்தக்காணியில் “பழமுதிர்ச்சோலை” என்னும் நாமத்துடன் நிமிர்ந்திருந்த பெருங்கல்வீட்டில் தான் வாழ்ந்த வாழ்க்கையை அந்த உருவம் கண்மூடித் தியானித்தது.... சுமார் இருபது தொடக்கம் முப்பது வரையான குடும்பங்களைக் கொண்ட அந்தக்கடலோரக்கிராமத்திலே முதன்முதலாய் எழுந்த “கல்வீடு” என்ற பெருமையுடன் நிமிர்ந்திருந்த பழமுதிர்ச்சோலையில் இரு சகோதரிகளை அடுத்து மூன்றாவதாய் , கடைக் குட்டியாய் வந்து பிறந்தாள் அவள். பிறவிப்பயனோ என்னவோ அவள் பிறந்து பதினோராம் நாள் துடக்கு வீட்டினுள்ளேயே தாயார் இறந்துவிட “தாயைத்தின்னி” என்னும் சிறப்புப் பெயருடன் உறவுகளின் கைகளில் வளரலானாள். தாய்ப்பாசம் கிடைக்காததால் தந்தையின் பாசத்தைக் குறைவின்றிப் பெற்று அவள் மகிழ்ந்திருக்கும் சமயத்தில் மீளவும் அவளைத் துயர்க்கடலில் ஆழ்த்திவிட்டு அவளது பத்து வயதிலேயே மீன்பிடிக்கச் சென்ற தந்தையும் கடலிலேயே மாண்டு போனார்..

வரிதாக வாகனப்பழக்கமற்று கடற்கரையை நோக்கி நீண்டிருந்தது அந்தத் தெரு. தமது வாழ்வாதாரமான மீன்பிடியின் பொருட்டு நடந்தும், இருசக்கர வாகனங்களிலும் செல்லும் ஒரு சிலரால் உயிர் பெறும் அந்தத்தெரு ஏனைய பெரும்பான்மைப் பொழுதை உறக்கத் திலேயே கழிக்கும். இவ்வாறு நிசப்த அலைகளால் நிரம்பிப் போயிருந்த அந்தத் தெருவில் விடிந்தும் விடியாத அதிகாலைப் பொழுதில் ஒரு உருவம் நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. சற்றுப் பருத்த உடல்வாகுடன் கொஞ்சம் குள்ளமாக இருப்பதனாலோ என்னவோ அந்த உருவம் அணிந்திருந்த சிவப்பு நிறச் சீத்தைச்சட்டை குதிக்காலின் கீழும் நீண்டு மோனத்திலிருக்கும் அந்தத் தெருவைத் தட்டியெழுப்பியபடி இருக்க முதுகுப் புறமாய் தோள்மூட்டுவரை மாத்திரமே நீண்டிருந்த விரிகூந்தலில் இருந்து சொட்டிய நீர்த்துளிகளால் அந்தத் தெருவின் நீள்துயிலைக் கலைக்க முடியவில்லை. ஒருகையில் சிவப் புடும் மஞ்சளும் வெள்ளையுமாய் வர்ணங்கள் கலந்த மலர்க்கொத்துடன் தன் நடைக்கு

தாயும் தந்தையும்ற்று பரிதவித்து நின்ற மூன்று பெண்களையும் உறவுகள் ஒவ்வொருத்தராய் பொறுப்பெடுத்துக் கொள்ள வெறும் பத்தே வயதான இவளும் “மலட்டாத்தை”என உராரால் காரணப்பெயர் கொண்டு அழைக்கப்பெறும் சூழ்ந்தைகளற்ற பெரியம்மாவின் பொறுப்பில் வளரலானாள். அன்று முதல் அவளது வாழ்வில் அனைத்தும் வெறுமையே.. தாய் இல்லை, தந்தை இல்லை, உடன் பிறந்தோரும் ஆளுக்கொரு திசையில்.. இப்படியே வெறுமையும், தனிமையும் துரத்த அவள் தனக்கொரு பற்றுக்கோடாய் கல்வியைக் கரம் பற்றி ஆர்வத்துடன் கற்கத் தொடங்கினாள். சரியாக அவளது பதின்மூன்றாம் வயதில் அவள் பெரிய பிள்ளையானதும் “ இனிமேல் நீ குமரப்பிள்ளை.. பள்ளிக்குப் போனால் வீண்சிக்கல் வரும்.. படிச்சது போதும்..” என்று கூறிவிட்டார் அவளது பெரியப்பா.. அழுது, ஆரவாரம் செய்து உண்ண மறுத்து உறங்க மறுத்து அடம்பிடித்த போதும் அவள் தோற்றுப்

போனாள்.. “பெட்டைக் கோழி கூவி விடியவா போகுது” என்ற பெரிய தந்தையாரின் பேச்சால் அன்று முதல் கல்வி அவளுக்கு எட்டாக்கணியாகியது.. தொடர்ந்து வந்த இரு வருடங்களில் வீட்டு வேலைகளிலும், அடுப்படியிலும் அவளது நாட்கள் கழிந்து போக பதினைந்தாவது வயதின் பின் அவளது வாழ்விலும் விடியல் தோன்றியது..

அவளது வீட்டருகிலேயே ஒரு சைக்கிள் திருத்தும் கடை இருந்தது. அங்கு வேலை பார்த்த வாலிபனுக்கும், அவளுக்குமிடையே காதல் மலர்ந்தது. இருவரும் இரு வேறு மதத்தினர் என்பதால் சம்பிரதாயங்களைக் களைந்து சட்டப்படி மாத்திரம் பதிவுத்திருமணம் செய்து கணவனின் தந்தையான மாமனாரின் ஆசியுடன் அவளது தந்தையின் சொத்தில் அவளுக்காய் எஞ்சிய “பழமுதிர்ச்சோலை” என்ற அந்தப் பெரும் வீட்டிலே குடியேறினாள். அன்று முதல் அவளது வாழ்விலும் வசந்தம் வீசத் தொடங்கியது. வறுமை வாட்டிய போதும் அன்புக்கு குறைவின்றிப் போன அவர்களது காதல் வாழ்வின் சாட்சிகளாய் அடுத்தடுத்த ஆண்டுகளிலும் இரு ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறையுமேன அடுக்கடுக்காய் நான்கு ஆண்டுகளும் நான்கு பெண்களுமாய் எண்மறைப் பெற்றெடுத்தாள். ஏற்கனவே வறுமையில் வாடியவர்கள் நண்டும் சிண்டும் குஞ்சும் குருமனுமாய் பிள்ளைகளின் எண்ணிக்கை மேலும் அதிகரிக்க பசி, பட்டினியால் வாடினர், என்னதான் சோற்றுக்குப் பஞ்சமே ஆனாலும் சுற்றிவர பிள்ளைச் செல்வங்களுடன் அன்புக்கு குறைவின்றி தனிமைத் துயரின்றி அவளது வாழ்வு மகிழ்வாகவே இருந்தது. காலப்போக்கில் அவளது மூத்த மகனும், இளையவனுமாய் குருவி தலையில் பனம் பழம் சுமப்பது போல் குடும்பச்சுமையைப் பொறுப்பெடுத்துக் கொண்ட போது பசிப்பிணியும் அகன்று முழுவதும் மகிழ்வாய் மாறிப்போன அவளது வாழ்வு மீண்டும் ஆட்டம் காணத்தொடங்கியது. யுத்தகாலம் ஆரம்பித்த போது இடம்விட்டு இடம்பெயர்ந்து பல இடங்களுக்கும் அவள் பயணமாகத் தொடங்கினாள். குழந்தைகளாய் இருந்த இறுதி மூவரைத் தவிர ஏனையோரின் கல்வி இடப்பெயர்வுகளால் குழம்பிப் போனதும் அவளது கணவும் கலையத் தொடங்கியது. பின்னர் வந்த துயர நாட்களில் விமானத் தாக்குதலில் சின்ன மகனைப் பறிகொடுத்தாள், கூவி வந்த எறிகணைக்கு இலக்காகி தானும் அங்கவீனமானாள், ஆழிப்பேரலையில் மூத்த மகனையும் பேரக்குழந்தைகளையும் காவுகொடுத்தாள்.. அடுத்தடுத்து வந்த துயர்களால் அவளது சித்தமும் மெல்ல மெல்லக் குலையத் தொடங்கி சித்தசுவாதீனமுற்றவளாய் மாறிப்போனாள்..

அதன்பின் வந்த காலங்களில் வைத்தியசாலைக்கும் வீட்டிற்குமாய் அலைந்து பிள்ளைகளின் அரவணைப்பால்

நோயிலிருந்து மீண்ட போதும் ஆழ்மனதில் உறைந்துபோன துயரால் அவ்வப்போது மனஉளைச்சல் தலைகாட்டியது. அவள் மகிழ்வாய் வாழ்ந்த பழமுதிர்ச்சோலை குண்டடி யால் தகர்ந்து வெறும் கற்குவியலாய் காட்சி தரும் போதெல்லாம் அவள் மனசெங்கும் தீப்பிடிக்கும்.. எல்லாக் காயத்திற்கும் மருந்து எஞ்சியிருக்கும் தன் இளசுகளின் கைகளிலேயே உள்ளதென எண்ணி மீளவுள்ள வாழ்க்கையை நம்பிக்கையுடன் எதிர்கொள்ளத் தயாராகினாள்.. மூத்தவர்கள் மணமாகி இவளின் தனிமையைப் போக்க பேரப்பிள்ளைகளால் வீட்டை நிறைத்திருக்க இன்னும் எஞ்சியிருப்பது இரண்டு பெண்பிள்ளைகளே.. அவளது அடிமனத்துயர் அவர்கள் மூலமாவது தீராதா என்ற ஏக்கத்துடன் தான் அவள் தினமும் காலையும் மாலையும் இதே தெருவால் மலர்களுடன் சென்று சந்தியில் வைக்கப்பட்டிருக்கும் வியாகுலத் தாயின் சுருபத்தை தரிசித்து வருகிறாள்..

“தொப்.. தொப்...” என்று அவளது வளவுப் பணைமரத்திலிருந்து அடுத்தடுத்து விழுந்த பணங்காய்களின் சத்தத்தால் சுயவுணர்விற்கு வந்த அந்த உருவம் கற்குவியலாகிக் கிடந்த அந்த வீட்டிலிருந்து தன் கண்களை அகற்றி வியாகுல மாதாவின் சுருபம் நோக்கி விரைந்து, முழந்தாள்படியிட்டு சிலுவை அடையாளம் வரைந்து “அருள் நிறைந்த மரியே” என உச்சரிக்கத் தொடங்கியது.. உயிர்பிரிந்த இயேசுபிரானை மடியிலே தாங்கியவாறு வியாகுலப் பார்வையுடன் இருக்கும் மாதா சுருபத்தைக் கண்டதும் அந்த உருவத்தின் கண்களில் இருந்தும் நீர் சிந்தத் தொடங்கியது.. பிள்ளைகளை நொந்து சுமந்து பெற்ற தாய்மாருக்கெல்லாம் எத்தனை வியாகுலம் தாயே என மனமுருகியது.. அந்த நேரம் பார்த்து “றிங் ... ரிங்...” என சீத்தைச்சட்டைப் பையில் இருந்த செல்பேசி அலறியது.. பிரார்த்தனை குழம்பவே செல்பேசியை எடுத்து அதில் மகளின் எண் தெரியவே இணைப்பைப் பொருத்தி காதில் வைத்தது அந்த உருவம். “அம்மா..உங்களுக்கு ரெண்டு சந்தோசமான செய்தி..” என ஆலாபனைகளுடன் ஆரம்பித்த மகள் “நான் இன்றவியூவில் தேர்வாகிட்டன்.. வாற கிழமை வேலையில் சேரோணும்.. அடுத்தது தங்கச்சீனர் ரிசல்சும் வந்திட்டு.. அவளும் கம்பகக்கு செல்க்காதிட்டாள்...” என்ற மகளின் குரலால் பரவசமான அந்த உருவம் “ வியாகுலத்தாயே! என்ற வியாகுலம் எல்லாத்தையும் தீத்திட்டாய்.. என்ற பெட்டக் கோழியள் ரெண்டும் கூவீட்டுது..இனி என்ற வானம் விடிஞ்சிடும்..” எனக் கூறிக்கொண்டு எழுந்து நடந்த அந்த உருவத்தின் பார்வையில் இடிந்துபோன “பழமுதிர்ச்சோலை” கிடுகிடுவென வானுயர எழுந்து தன்னை வரவேற்பது போலிருந்தது..

(வியாகுலம் – துன்பம்)

○○○○○○○○○○○○

தொற்று

வரைநல்- கோகிலா டயாஸினி

காலை

பத் துமணி ஆகி விட்டது. கதிரவன் ஒளிக் கரங்களை நீட்டினாலும் கார்த்திகேசு வாத்தியாருக்குள் இருட்டாகத்தான் இருந்தது. சாப்பாட்டு மேசையில் இருந்து பாணை ஒரு கடி கடித்துவிட்டு எதையோ சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தார். வெளியே தனது பறவை நண்பர்களிடம் போகலாமென மிஞ்சிய பாண் துண்டுகளை சிறிதாக வெட்டி எடுத்தார் வாத்தியார். தனது கைத்தடியையும் எடுத்துக்கொண்டு வெளியே போவதற்கு ஆயத்தமானார். சப்பாத்தைப் போடமுடியாமல் கைகள் நடுங்கின ஏன் கால்களைக்கூட சாப்பாத்திற்குள் புகுத்தக் கடினப்பட்டார். வாத்தியாருக்கு வயது அப்படியொன்றும் போகவில்லை 65 வயதுதான். முன்னைய பழக்கங்கள் சில அவரை வயதாக்கிவிட்டது. ம்.. இந்தக் கோதாரி மாஸ்க்கைப் போடோணும் போட்டால் மூச்சடைக்கிது” என்று புலம்பியபடி மாஸ்கையும் எடுத்தார். “இந்தக் கொரோனா எப்ப தொலையுமோ.. இந்தத் தொற்றால் எத்தனை பிரச்சனை .” என்று அலுத்துக் கொண்டார்.

நானும் ஒரு வருத்தத்தை இந்த நகருக்குள் தொற்றித் தானே இருக்கிறேன் என மனதுக்குள் வெட்கப்பட்டார். கார்த்திகேசு வாத்தியார் 35 வருடமாக டென்மார்க்கில் வாழ்கிறார். இன்று அவருக்குள் ஏதோ ஒரு புதுவிதமான

மாற்றம். பலத்த சிந்தனையோடு உடம்பில் தெம்பில்லாமல் நடக்கிறார். அவர் வாழும் நகரத்தில் உள்ள வாசிகசாலையைச் சுற்றி ஓடும் சிறிய ஆற்றடிப் பக்கம் அடிக்கடி போவார். அந்த இடமும் மனைவி கோமளாவின் நினைவிடமும் அவருக்குப் பிடித்த இடங்கள். வீட்டில் மிஞ்சும் பாண் துண்டுகளை ஆற்றில் நிற்கும் பறவைகளுக்குப் போட்டு மகிழ்வார். நடந்து போகும் வழியில் பல தமிழர்கள் அவரை வெறுத்துப் பார்ப்பதாக உணர்ந்தார். முன்னர் மற்றவர்களைப் பற்றிச் சிந்திக்கவே மாட்டார். வாத்தியாரைக் கேள்வி கேட்டவர்களை எல்லாம் வெட்டிப் பேசி வென்றிடுவார் ஆனால் இன்று ஏதோ ஒரு குற்ற உணர்வு அவரைக் குடைந்து கொண்டிருந்தது.

கார்த்திகேசு வாத்தியாரும் மனைவி கோமளாவும் அவர்களின் இரண்டு பெண் குழந்தைகளும் எண்பத்தியாறில் டென்மார்க் வந்தவர்கள். அகதிமுகாமில் இருந்த

காலத்தில் தனது படிப்பு, ஆசிரியத்தொழிலென அங்குள்ள தமிழர்களிடம் புகழ்ந்து பேசுவார். வாத்தியாருக்கு ஆங்கிலம் ஓரளவு தெரிந்ததால் முகாமிற்குள் உள்ள தமிழர்களுக்கு கெல்லாம் மொழிபெயர்ப்பாளராக இருந்தார். நடந்து போகும் வழியில் களைத்துப்போய் இருக்கை ஒன்றில் அமர்ந்தார். குடும்பம் குடும்பமாக மகிழ்ச்சியாகப் போனவர்களில் பலர் தனித்தனியாகப் போவதைக் கண்ட வாத்தியாருக்கு வேதனையாகத்தான் இருந்தது.

மெது மெதுவாக நடந்து வந்து வாத்தியார் பறவை நண்பர்களிடம் வந்து சேர்ந்தார். ஆனால் ஒரேயொரு பறவைதான் அங்கே நின்று.

“என்ன ... நீயும் என்னப் போல தனிய நிக்கிராய்” என்று கேட்டபடி பாண்துண்டுகளைப் போட்டார் வாத்தியார். அது சாப்பிடத் தொடங்கவும் எங்கிருந்தோ பல பறவைகள் அந்தப் பறவையருகே வந்து சேர்ந்து சாப்பிட்டன. அவற்றைப் பார்த்தபடி அந்தப் புறந்தரையில் உள்ள ஒரு கல்லில் சாய்ந்தபடி பழைய நினைவுகளை அசைபோட்டுக் கொண்டிருந்தார் வாத்தியார்.

அது ஒரு கணக்காலம் என்று தனக்குள் நினைத்தார். குடும்பமாக நால்வரும் இந்த ஆற்றடிப் பக்கம் வந்து மகிழ்ந்த காலம் நினைவுக்கு வர வாத்தியாரின் கண்கள் நீரை வாரி இறைத்தன. அருகே நின்ற பெரிய மரத்திலிருந்து சில காய்கள் விழுந்தன. சாய்ந்திருந்த கல்லில் திரும்பி கோமளா என்று காயொன்றால் எழுதினார்.

“என்ன வாத்திஎல்லாருக்கும் நல்ல வழிகாட்டிப் போட்டாய்.” என்ற குரலைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்டு நிமிர்ந்து பார்த்தார் வாத்தியார். குரல் மட்டுமே அவனை யாரெனக் காட்டிக்கொடுத்தது பல நாட்களாக வெட்டாத முடியும் தாடியுமாக உருமாறிப் போன அயல்வீட்டுக் குமரன் கையில் பியர் போத்தலோடு வில்லச் சிரிப்புடன் நின்றான். யாரைப் பார்க்கப் பயப்பட்டாரோ அவன் வாத்தியார் முன் நின்றான் வாத்தியாரது உடம்பு அவரை அறியாது நடுங்கியது. அவனை நிமிர்ந்து பார்க்க முடியாமல் குனிந்து கொண்டார். அவனது கால்கள் அவரைக் கடந்து போனபின் நிமிர்ந்தார். குமரன் தூரப்போய் வாத்தியாரைத் திரும்பிப் பார்த்தான். வாத்தியார் பார்க்காதது போலிருந்தார்.

குமரன் சிறையால் வெளிவந்து எங்கேயோ வேறு நகரில் போதைப் பழக்க தடுப்பு மையத்தில் இருப்பதாக கேள்விப்பட்டு ஆறுதலாக இருந்தார் வாத்தியார். கடைசியாக டெனிஸ் காவந்துறை பிடித்துக் கொண்டு போகும்போது அவன் சொன்ன வார்த்தை இன்றுவரை வாத்தியார் காதில் கேட்டுக்கொண்டேயிருக்கிறது.

வாத்தியாரது மனைவி கோமளாவும் நல்ல படித்தவர்தான். வாத்தியார் குடும்பத்தில எல்லோரும் நல்ல

மதிப்பு வைத்திருந்தனர். வாத்தியாரும் மனைவியும் பலருக்கு முன்மாதிரியாகவே இருந்தனர். அகதிமுகாமில் இருந்த தமிழர்களை ஒன்றாக ஒரு நகரத்திற்கு அனுப்பாது நாடு முழுவதும் பரவலாக குடியமர்த்தியது டென்மார்க் அரசாங்கம். வாத்தியார் போயிருந்த இடம் ஒய்பெக் என்ற மிகச் சிறிய கிராமம். அங்கே 3 தமிழ்க் குடும்பங்கள்தான் இருந்தன. வாத்தியார் தன் குடும்பத்தோடு மகிழ்வாக வாழ்ந்தார். வாத்தியார் ஊரிலும் சரி அகதிமுகாமிலும் சரி பெரிய மதிப்போடு தனக்குத்தானே கிரீடம் போட்டு வாழ்ந்தவர்.

டென்மார்க்கில் மொழிப் பள்ளிக்கூடத்திற்கு எல்லோரும் போகவேண்டும். எத்தனையோ மாணவருக்குப் படிப்பிந்த வாத்தியாருக்கு அ. ஆ. படிப்பதுபோல் இந்த டெனிஸ்மொழியை மாணவனாகப் படிப்பது வேப்பங்காயாய்க் கசந்தது. அதைவிட அகதிமுகாமில் தன்னைப் பெரிதாகக் காட்டிவிட்டு அவர்களோடு சரிசமமாகச் சேர்ந்து படிப்பதும் சங்கடமாகவே இருந்தது. மொழி படிக்காமல் எந்த வேலையும் செய்யவும் முடியவில்லை துப்பரவுத்தொழில் அல்லது தொழிற்சாலை வேலைகள் போன்றவற்றைச் செய்வதில் வாத்தியாரின் கௌரவம் விட்டுக்கொடுக்கவில்லை.

இப்படியே இருந்த வாத்தியார் தனக்கு மனநலம் சரியில்லை என்று நகரசபை உதவிப்பணத்தை பெற்றுக் கொண்டார். பியர் போத்தலை எடுத்துக்கொண்டு பழைய பள்ளிக்கதைகளை சில தமிழர்களுக்கு சொல்வதில் காலத்தைப் போக்கினார். மனதில் ஒரு திட்டத்தை வைத்துக்கொண்டு ஒய்பெக் என்ற நகரத்தை விட்டு அயல் நகரமான ஓடன்சுக்கு மாறிப்போனது வாத்தியார் குடும்பம். ஓடன்ஸ் நகருக்குப் பல தமிழ்க் குடும்பங்கள் வீடுமாறி வந்து விட்டனர். ஓரளவு மொழியைப் படித்திருந்தாலும் துப்பரவுத் தொழில் அல்லது தொழிற்சாலை வேலைகளென தமிழர்கள் பலர் வேலை செய்தனர். விடுமுறைநாட்களில் தமிழர்கள் ஒன்றுகூடி மகிழ்ந்தனர். ஒற்றுமையான தமிழர்கள் “சொந்தக் காலில் நிற்க விரும்பும் தமிழர்கள்” எனப் பத்திரிகைகளும் எழுதின. வாத்தியார் குடும்பத்திற்கும் அங்கே மாறி வந்ததில் மகிழ்ச்சிதான். தங்கள் நகருக்கு மாறி வந்த வாத்தியாரை அந்த நகரில் வாழ்ந்த தமிழ்மக்கள் மனமார வரவேற்றனர். வாத்தியாரை அந்த நகரில் வாழும் தமிழ்ப் பிள்ளைகளுக்குத் தமிழ்மொழியைக் கற்றுக் கொடுக்கமாறு கேட்டனர். வாத்தியாரும் நிறைவாக ஏற்றுக் கொண்டார்.

அகதிமுகாமில் அறிமுகமான குமரன் வீட்டில் தனது முகவரியைக் கொடுத்தார் வாத்தியார். வாத்தியாரில் மதிப்பு வைத்திருந்த குமரன் வாத்தியார் சொல்வதெல்லாம்

“சாந்து ஆணிக்கட்டய உளியால சீவன்டா!” என்ற படி சுதர்சன் தனது கதவு வேலையை முடிக்கும் கவனத்தில் இருந்தான். சாந்தனின் வேலைத்தள ஆட்கள் அவனை சாந்து என்று அழைப்பதே வழமை. அதேபோல சுதர்சனின் வேலைத்தளப் பெயர் சுதர். அன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை என்பதால் சுதர்சனும் சாந்தனுமே மணியன் பட்டறையில் வேலைக்கு வந்திருந்தனர். இவர்கள் இருவரும் நாட்கூலி வேலையாட்கள் என்றபோதும் சுதர்சன் தச்சன் பொஸ்ஸாகவும் சாந்தன் கோழையாவாகவும் அதாவது தச்சர்களின் கையாளாக, எடுபிடியாக இருந்தான். இருவரும் ஒரே வயதுக்காரர் என்பதால் சாந்தனுக்கு சுதர்சன் மீது ஒருவித பொறாமை எண்ணம் எப்போதும் உண்டு.

“டேய் சொல்லச் சொல்ல நல்லாப் பட்டறையில் சீவு...” “சுதர் உனக்கு எரிச்சலடா... நான் உன்ன முந்திப்போடுவன் எண்டு!” அப்போது அங்கு வந்த முதலாளி மணியன் “என்ன சுதர் கதவு இண்டைக்கு ஏத்தலாமோ?”

“ஓமண்ணா முடியுது. இன்னும் அரை மணித்தியாலம் பொறுங்க!” மணியன் வந்துதான் தாமதம் சாந்து சளார் சளார் என ஆணிக்கட்டையை இன்னும் வேகமாகச் சீவித் தன் திறமையை முதலாளிக்குக் காட்டி னான். “எட சாந்தே சீவிறுது ஆ! அவன் வேலகாரந்தான்...” என முதலாளி சொல்லவும் சாந்தன் கொடுப்புக்குள் சிரித்தபடி “இந்த மாசத்தோட சம்பளத்தக் கூட்டிக்கேக்கோணும்...” என தனக்குள் நினைத்துக் கொண்டான். முதலாளி வெளியில் செல்வதை எட்டிப் பார்த்தபடி பட்டறையில் சுற்றிக் கொண்டிருக்கும் வாளில் சாந்தன் தான் சீவிய ஆணிக்கட்டை ரீப்பர்களைச் சேர்த்து சிறிய அளவிற்கு அவற்றை அறுத்து



இருக்கும்.

சுதர்சன் தச்சவேலையை முழுமையாகக் கற்றுக்கொண்ட போதும் வேலைக்கு ஒழுங்காக வராத வேலையாளாகவே காணப்பட்டான். மரவேலையைத் தாண்டி அவன் உலகம் புத்தகங்களின் பக்கம் விரிந்திருந்தது. கவிதைகள் எழுதும் ஆற்றல்பெற்ற சுதர்சன் தான் ஒரு

ஆணிக்கட்டை

சுதர்சனின் முகத்துக்கு முன்னால் எறிந்தான். “சாந்து திமிரெடுத்து ஆடாம ஆணிக்கட்டயள அறுத்துச் சேர். எறிஞ்ச அநியாய மாக்காத!” கதவுக்கு அடைப்புகள் போட்டு அதனை நாயிரும்பு எனப்படும் கருவியால் கதவின் இரு கிழாம்புகளையும் குறுக்குகளோடு இறுக இறுக்கி பொழி மற்றும் சுழுந்தின் இறுக்கம் நிலைபெற அவை சந்திக்கும் இடங்களில் நில்லர் எனப்படும் இயந்திரத்தினால் துவாரங்கள் அமைத்து அதனுள் சுத்தியலால் அறையப் பயன்படுத்தப்படுவதே இந்த ஆணிக்கட்டைகள். உருளை வடிவமாகச் சீவப்படும் இவ் ஆணிக்கட்டைகள் கதவுகளுக்குச் சிறிய அளவிலும் நிலை, யன்னல் போன்ற வற்றிற்குப் பெரிய அளவிலும்

கவிதைப் புத்தகம் வெளியிட வேண்டும் என்ற கனவுக்காக நீண்ட நாட்களாக முயற்சித்தபோதும் அவை தோல்வி யிலேயே முடிந்திருந்தது. தற்போது இலக்கிய நேசிப்பாளான சுதர்சனுக்கு உயர்கல்வி கற்ற காலங்களில் சரியான முறையில் தனது கலைப்பிரிவுப் பாடங்களை கற்று நல்ல பெறுபெறுகளைப் பெற்றிருக்கலாம் என்ற கவலை உண்டு. அவனைப் புத்தகக்கடைகளில் அல்லது புத்தகங்களுடன் கண்டால் சுதர்சனோடு படித்த தற்போது பல்கலைக்கழகக் கற்றலை படித்துக்கொண்டிருக்கும் நண்பர்கள் “இவன் படிக்கிற நேரத்தில படிக்காமல் இப்ப படிக்கிறான் பாரரா!” என நக்கல் செய்வதும் உண்டு. ஆணிக்கட்டை சீவ அறுத்து வைத்திருந்த முதிரை ரீப்பர்களில் ஒன்றை இரைந்து பெரும்

கரும்பலகை



அத்தியாயம் 6

வசந்தி போனபின்பு கால்போன போக்கில் நடக்கத் தொடங்கினான் கபிலன். அந்தப் பள்ளிக் கூடத்தில் படிப்பிக்கப்போகிறேன் என்று இருந்தவனுக்கு வசந்தி கூறிய செய்தி துன்பத்தைக் கொடுத்தது. ஆனால் மனம் என்னவோ எப்படியாவது அந்தப் பள்ளிக் கூடத்துள் நுழைந்துவிட வேண்டுமென்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தது.

மனச் சஞ்சலத்தோடு தான் இருக்கும் வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தான். அவனுடைய முகச் சஞ்சலத்தை அவதானித்த வீட்டுக்காரர் “என்ன தம்பி ஒரு மாதிரி இருக்கிறியள்.. என்ன நடந்தது” என்று கேட்க

நடந்தவிடயத்தை அவருக்குக் கூறினான்.

“நீர் கவலைப்படாதையும் எனக்கு அவவைத் தெரியும் நான் கதைக்கிறேன். அதோடை தம்பி இண்டைக்கு எங்கடை வீட்டை வந்த நண்பரவை தங்கடை பிள்ளைக்கு ரியூசன் சொல்லித் தரேலுமோ என்று கேட்டவை. கன தூரமில்லை. இஞ்சையிருந்து பத்து நிமிடத்திலை போயிடலாம்.”

“சரி அங்கிள் நாளைக்குத் தொடங்கலாம். விலா சத்தைத் தாங்கோ . அவைக்கும் போன் பண்ணிச் சொல்லுங்கோ” என்றான் கபிலன்.

அப்போது அந்த வீட்டுக்கார அன்ரி கடிதம் ஒன்றைக் கொண்டுவந்து அவனிடம் கொடுத்தார். கடிதத்தையும் வாங்கிக்கொண்டு அறைக்குள் போனான் கபிலன். கடிதத்தை அவசர அவசரமாக உடைத்த கபிலன் உள்ளே நண்பனின் கடிதத்தைக் கண்டதும்

சந்தோசப்பட்டான். அதை எழுதியிருந்தது சுந்தரேசன். அன்பு நண்பனுக்கு நாம் நினைப்பதுபோல் நம் பிரதேசங்கள் இப்போது இல்லை. எந்த நேரமும் பயத்தோடுதான் வீதிகளில் நடக்க வேண்டியுள்ளது. எங்களது நண்பன் தங்கள் இயக்கமொன்றில் சேர்ந்து பயிற்சிக்காகச் சென்று விட்டதாக முதல் கடிதத்தில் கூறியிருந்தேன்.. அவனுடைய அம்மா இதனைச் சொல்லி அழுதா. அந்த அம்மா பாவம். தங்கள் ஒருவன்தானே பிள்ளை. அவவிற்குக் கணவரும் இல்லை. சாப்பாட்டிற்கே கஸ்டப்படுகிறா. இந்தத் தங்கள் ஏன் இப்படிப் போனானோ தெரியவில்லை. நாமென்ன செய்வது. தங்கச்சி உயர்தரப் பரீட்சையில் சித்தியெய்தி கொழும்பு பல்கலையில் படிக்கவுள்ளாள். தான் சித்தியெய்தியமைக்கு உன்னிடம் நன்றி கூறச் சொன்னாள். அதனால் நானும் கௌசியும் கொழும்புக்கு வரலாமென்றுள்ளோம். நானும் நிரந்தரமாக உங்கு வந்து வேலையொன்று தேடலாமென்றுள்ளேன். உன் பாடு எப்படி? அம்மா கூறினா உனக்கு ஏதோ பாடசாலையில் ஆசிரியத் தொழில் கிடைத்து விட்டதாக வாழ்த்துகள். இக்கடிதம் எழுதும் திகதி பின்னேரம் புகையிரதத் துக்காக கொடிகாமம் செல்லவுள்ளோம். அநேகமாகக் கடிதம் கிடைக்கும்போது நாங்கள் கொழும்பை அடைந்துவிடுவோம். உவ்விடம் வெள்ளவத்தையில் எனது அம்மாவழிச் சொந்தக்காரக் குடும்பம் உள்ளார்கள். அவர்களிடம்தான் வருகிறோம். தங்கச்சியை அவர்களோடு விட்டுவிட்டு நான் சில கிழமைகளில் தனி அறை எடுக்கலாமென்றும் உள்ளேன். உவ்விட நிலைமை எப்படியோ தெரியவில்லை. நான் சொல்ல மறந்துவிட்டேன். இவ்விடம் பெண் பிள்ளைகளும் இயக்கத்திற்குப் போகிறார்கள். கௌசியின் நண்பிகள் அறுவர் போய்விட்டார்கள். வீட்டிலிருந்து இராணுவம் பிடித்து அவனால் சீரழிவதைவிட அவர்களில் நால்வரைக் கொன்றுவிட்டு இறக்கலாமே என்று காரணம் கூறுகிறார்கள். இதுதான் இன்றைய நம் பிரதேச அரசியல். கொலையைப் பற்றித்தான் எப்போதும் கதைக்கிறார்கள். வேறு ஒன்றும் இல்லை. உவ்விடம் வந்தபின் கதைக்கிறேன். உனது நண்பன் சுந்தரேசன்

கடிதத்தை மேசையில் வைத்துவிட்டு உடம்பை முறித்துக் கொண்டான் கபிலன். நாளைக்குப் படிப்பிக்கப் புத்தகம் ஏதும் வாங்கவேண்டும் என்று நினைத்து திரும்பவும் வெளியில் போக எண்ணிப் புறப்பட்டான்.

“அங்கிள் நான் ஒருக்கா வெளியில் போயிட்டு வாறன்” என்று கூறிவிட்டுப் புறப்பட்டான்.

மாலை நேரம் ஆரம்பமாகி இருந்தது.

வெள்ளவத்தை களைகட்டிக் கொண்டிருந்தது. மாலை நேரமாகிவிட்டால் வெள்ளவத்தை யாழ்ப்பாணமாக மாறிவிடும். வேலையால் வருபவர்களும் வேலையால் வந்து கோயிலுக்குப் போகின்றவர்களும் புத்தகக் கட்டுகளைச் சுமந்து கொண்டு பிரத்தியேக வகுப்பு களுக்குச் செல்லும் மாணவ மாணவிகளும் கண்கொள்ளாக் காட்சியாகவிருக்கும். ஒவ்வொருவர் நெற்றியிலும் திரு நீற்றுப் பூச்சுகளும் பார்க்க ரம் மியமாகவிருக்கும். பசல்வீதியில் இருக்கும் சந்தையில் பொருட்களை அரைகுறைச் சிங்களத்தில் விலை கூறி வாங்குபவர்களும் வியாபாரிகள் அரைகுறைத் தமிழில் பதில் சொல்வதும் பார்க்க மகிழ்ச்சியாகவிருக்கும். இந்த நிகழ்வுகளையெல்லாம் ரசித்தபடி விஜய லட்சுமி புத்தகசாலையை அடைந்தான் கபிலன். அங்கிருக்கும் புத்தகங்களில் தனக்குத் தேவையான கணித பௌதீகப் புத்தகங்களை வாங்கிக் கொண்டு வெளியே வந்தவனுக்கு அந்தப் பெண்கள் பாடசாலையை மீண்டும் ஒருதரம் பார்க்கவேண்டுமென்ற ஆசை வந்தது. எட்டி நடந்து அந்த வீதிக்குச் சென்று பாடசாலைக்கு முன்னால் நின்று பார்க்கிறான். அப்படியே திரும்பி சென்ற லோறன்ஸ் வீதியால் நடந்து பாடசாலையின் பின் பக்கத்தையும் பார்த்துவிட்டு அப்படியே நடந்து வர அந்த வீதியின் முடக்கில் உள்ள வீடு ஒன்றில் அறை வாடகைக்கு விடப்படும் என்ற விளம்பரப் பலகை இருக்கிறது. சுந்தரேசன் அறையைப்பற்றிக் கதைத்தது ஞாபகம்வர அங்கு சென்று அறையைப்பற்றி விசாரித்தான்.

அந்த வீட்டின் உரிமையாளர் மக்கள் வங்கியில் வேலை பார்க்கிறார். கபிலனிடம் விவரங்களைப் பெற்றுக் கொண்டு நாளை வரும்படி கூறுகிறார். அறைக்கான முன்பணம் மாத வாடகை எவ்வளவு என்பதையும் கூறிவிடுகிறார்.

கபிலனுக்குச் சந்தோசமாக இருக்கிறது. சுந்தரேசனோடு தானும் இங்கு வந்துவிட்டால் எவ்வளவு நல்லது. இன்றிரவே அப்பாவுக்குக் கடிதம் எழுதி அனுமதி பெற்றுவிட வேண்டுமென்று மனதுக்குள் நினைத்துக் கொண்டு தான் தங்கியிருக்கும் வீட்டை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினான்.

வீட்டுக்கு வந்தபோது இரவு ஏழு மணியாகியிருந்தது. என்ன ஆச்சரியம்! அங்கு சுந்தரேசன் காத்துக் கொண்டிருந்தான். எதிர்பார்க்கவேயில்லை. “எப்ப மச்சான் வந்தனீ” என்று அவனை ஆரத்தமுவிச் சுகம் விசாரித்துவிட்டு வா

“வா அறைக்குள் செல்வோம்” என்று அவனை அறைக்குள் அழைத்துச் செல்லும் போது வீட்டுக்கார அங்கிளைப் பார்த்து “அங்கிள் இவர் பெயர் சுந்தரேசன். என்னோடை சின்ன வயதிலிருந்து ஒன்றாகப் படித்தவர். இவருடைய தங்கைக்கு கொழும்புப் பல்கலையில் இடம் கிடைத்துள்ளது. அதுதான் வந்துள்ளார். இங்கை வெள்ளவத்தையில் இவரின் சொந்தக் காரர் இருக்கினம். காலையில்தான் இவரின் கடிதம் கிடைத்தது. இப்போ இங்கே நிற்கிறான். “என்று அறிமுகப்படுத்த அவரும் சுந்தரேசனின் சுகநலன் விசாரித்துவிட்டு முன்பக்கம் போய்விட்டார். இவர்கள் இருவரும் அறைக்குள் சென்று விட்டனர்.

“மச்சான் உனக்கு என்னோடை பல்கலையிலை படிச்ச வசந்தியைத் தெரியும்தானே”

“என்ன அந்த உயர்ந்த வெள்ளைப் பெட்டைதானே”

“ஓமோம் அவளை ஒருநாள் வெள்ளவத்தையிலை கண்டனான்” என்று கூறிவிட்டு அந்தப் பெண்கள் பாடசாலை விடயம் முழுவதையும் கூறிவைத்தான்.

“என்ன அந்த வேலை கிடைக்குமோ?”

“இந்த வீட்டுக்கார அங்கிளுக்கும் அந்தத் தலைமையாசிரியைத் தெரியுமாம். அவரும் கதைக்கிறன் எண்டவர். பார்ப்பம். இப்ப இரண்டொரு ரியூசன் வந்திருக்குது சமாளிக்கலாம்.. மற்றது மச்சான் இப்ப வரேக்கை சென்ற லோறன்ஸ் ரோட்டிலை ஒரு வீட்டிலை அறை வாடகைக்கென்று போட்டிருந்தது. போய்க் கேட்டு ஓமெண்டிட்டாங்கள். நாளைக்குப் போய் முன் பணத்தைக் கட்டினமெண்டால் எடுத்திடலாம். இரண்டுபேரும் அங்கை இருக்கலாம்”

என்றான் கபிலன். சுந்தரேசனுக்கும் சந்தோசமாக விருந்தது.

ஊர்ப் புதினங்களை இருவரும் மனம்விட்டுக் கதைத்தார்கள்.

“மச்சான் செல்லையா மாஸ்டரின்ரை இரண்டு பெட்டையளும் இயக்கத்திற்குப் போட்டாளவை. இப்பிடிக்கை பெட்டையள் போறாளவை. இயக்கங்கள் பெட்டையளைப் பெரிசாய் சண்டைக்குச் சேர்க்கியிலையெண்டு கதை. அங்கை சமைக்கிறதுக்கும் துப்பரவு செய்யிறதுக்கும் பிரச்சாரத்திற்குந்தான் சேர்க்கிறாங்களாம். எங்கடையாளும் சாதுவாய் எடுபடப்பார்த்துது. ஒருமாதிரிச் சமாளித்துக் கூட்டி வந்திட்டன்.”

“ஆர் கௌசியோ? சரி மச்சான் உந்தக் கதையளை விடு. உனக்கு அறை சரிதானே. நாளைக்குக் காலைமை போவம். உன்னட்டைக் காசிருக்குதே”.

“ஓ என்னட்டை இருக்குது மச்சான். நேரமாயிட்டுது. நான் போயிட்டுக் காலைமை கௌசியையும் கூட்டிக் கொண்டு வாறன்.” என்று கூறிவிட்டு சுந்தரேசன் புறப்பட்டுவிட்டான்.

கபிலனும் வெளியிலை வந்து அவனை அனுப்பிவிட்டு உள்ளே வர வீட்டுக்கார அங்கிள் “தம்பி கபிலன்.. உதிலை இருங்கோ வாறன்” என்று கூறினார். கபிலனும் முன் விறாந்தையில் உள்ள கதிரையில் இருந்து அன்றைய பத்திரிகைகளைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். சிறிது நேரத்தில் அவர் வந்தார்.

“தம்பி நான் இப்ப கொஞ்ச நேரத்துக்கு முன்னம் அந்தப் பள்ளிக்கூடத் தலைமை ஆசிரியை வீட்டை போனனான். அவ உம்மை ஒருக்கால் பார்க்க வேணுமாம். நாளைக்கு ஒரு மணிபோல வரச் சொன்னவ. அவவுக்கு உம்மைப் பிடிச்சதுவெண்டால் கட்டாயம் வேலை தருவா மறக்காமல் நாளைக்கு ஒருக்கா போட்டு வாரும்”

“சரி அங்கிள்” என்று கூறிவிட்டு தன் அறைக்குள் போய் தகப்பனுக்குக் கடிதம் எழுதத் தொடங்கினான். அன்புள்ள அப்பா

நான் சுகமேயிருக்கிறேன். நீங்களும் அம்மாவும் சுகமேயிருக்க இறைவன் அருள் புரிவாராக.

வேலை விடயம் சிறிது சிக்கலாகிப்போய்விட்டது. அது பெண்பாடசாலையாதலால் இளைஞர்களை



வரைதல் C. கைலாசநாதன்

IDசேசன் தனது கடமையில் மூழ்கியிருந்தார். மேசையில் இருந்த தொலைபேசி ஒலித்தது. அவர் கையில் எடுத்து காதில் வைத்தார்.

“ஆனந்தர்! நடப்பதெல்லாம் நன்மைக்கே. நடப்பதைப் பாருங்க. பிறகு தொடர்பு கொள்ளுங்கள்” தொலைபேசி துண்டிக்கப்பட்டு விட்டது.

அந்த உயரதிகாரி கல்வி நிர்வாகச் சேவைப் பகுதிக்குள் புகுந்தார். “நேற்றுத் தயாரித்த அந்த இடமாற்றக் கடிதத்தைப் பார்ப்பம் எடுங்க” என்றார். அதற்குப் பொறுப்பான அலுவலர் நிமால் எடுத்துக் கொடுத்தார். பிரதி அமைச்சர் மாகாணக் கல்வி அலுவலகத்துக்கு இடமாற்றம் செய்யும்படி எழுதியிருக்கிறார். மாகாணக் கல்வித் திணைக்களம் மட்டக்களப்பில் இல்லை. அது திருகோணமலையில் இருக்கு. இந்தக் கடிதத்தில் உள்ள மட்டக்களப்பை நீக்கிவிட்டு திருகோணமலை என்று மாற்றி ஒப்பத்துக்குத் தாங்க”. கூறிச்சென்றார். நிமால் அவர் கூறியதுபோல் மாற்றம் செய்து அவரது அறைக்கு எடுத்துச் சென்றார். “சேர்! கையெழுத்திட்டுத் தாங்க. இன்றே அனுப்பிவிடுகிறேன்”

அவர் சரி பார்த்துக் கையெழுத்திட்டுக் கொடுத்தார். ஆனந்தரின் தொலைபேசி ஒலித்தது. எடுத்துக் காதுாரம் வைத்தார்.

“ஆனந்தர்! உங்களுக்குத் திருகோணமலை மாகாணக் கல்வித் திணைக்களத்திற்கு இடமாற்றக் கடிதம் வருது. சந்தோசந்தானே?”

“நன்றி. விரைவில் சந்திக்கிறேன். இன்றைக்கு வெள்ளி. திங்கள் திருகோணமலையில் கடமையேற்பேன்”

தொலைபேசியில் அவரது குரல் ஒலித்தது. “பெரிய மனிதர்கள் எப்போதும் பெரியவர்களே”. அவரை மனதார நன்றியுடன் நினைவு கூர்ந்தார்.

அடுத்த கிழமை சுறுசுறுப்பாக கல்வி அலுவலகம் இயங்கிக் கொண்டிருந்தது. அன்று வெள்ளிக்கிழமை. நிர்வாக

சேவைக்கான யுரசு

“ஹலோ மகேசன்?”

“ஜேஸ்”

“உங்களுக்கு மாகாணக் கல்வித் திணைக்களம், மட்டக்களப்பு இடமாற்றம் வந்திருக்கு என்ன செய்யப்போறீர்?” மிகவும் நெருங்கிய உயரதிகாரிதான் கூறினார். அவர் பெரும்பான்மை இனத்தைச் சேர்ந்தவர்.

“சேர்!. இடமாற்றம் நான் எதிர்பார்த்ததுதான். ஆனால் மாகாணக் கல்வித்திணைக்களம் மட்டக்களப்பில் இல்லை. அது தெரியாத உயரதிகாரிகள்தான் கொழும்பில் இருக்கிறார்களா?” ஆனந்தர் கேட்டார். தொலைபேசியில் அந்த உயரதிகாரியின் சிரிப்புத்தான் கேட்டது.

அலுவலர் கடிதங்களைத் தரம்பிரித்தார். நிர்வாக அலுவலரை ஏ.ஓ. என்று சுருக்கமாக அழைப்பார்கள். தனிநபருக்கு வந்த கடிதங்களை உரிய கடிதங்கள் வைக்கும் அறிவித்தல் பலகையில் சந்திரனை வைக்கச் சொன்னார். பொதுவான கடிதங்களை ஒவ்வொன்றாகப் பார்வையிட்டார்.

“தம்பி சந்திரன்! இந்தக் கடிதங்களுக்கு அலுவலக முத்திரையைச் சூத்திப் பணிப்பாளரின் மேசையில் வைப்புக” சந்திரன் அப்படியே செய்தார். பணிப்பாளர் ஆனந்தர் அறையினுள் நுழைந்தார். கோவைக்குள் பணிப்பாளரின் பெயருக்கு வந்த கடிதமும் இருந்தது. நிர்வாக அதிகாரியும் பணிப்பாளரின் அறைக்குள் சென்றார்.

அவரைப் பணிப்பாளர் வரவேற்றார்.

“ வாங்க, இந்த இருக்கையில் இருங்க. என்ன முக்கிய கடிதங்கள் ஏதும் இருக்குதா?” புன்னகையோடு நிமிர்ந்து பார்த்தார். நிர்வாக அலுவலரின் கண்கள் கலவரத்தோடு பணிப்பாளரை நோக்கின. கடிதத்தைப் பார்த்து விட்டு என்ன சொல்லப்போகிறாரோ என்றொரு ஏக்கம் அவரது முகத்தில் குந்தியிருந்து எட்டிப்பார்த்தது.

தனது பெயருக்கு வந்த கடிதத்தைத் தனது உயரியினுள் வைத்தார் அதனைத் திறக்காமல் அலுவலகத்துக்கு வந்த கடிதங்களை மட்டும் பார்த்தார். தனக்கு வந்த கடிதத்தின் பிரதி அலுவலகத்துக்கும் வந்திருந்தது. படித்தார். உடனடியாகச் செயற்படும் விதத்தில் இடமாற்றம் வந்திருந்தது. மெலிதாகச் சிரித்துக் கொண்டார். மேசையின் அருகில் முன்னிருந்த அலுவலரைப் பார்த்தார்.

“சா இப்படியான சந்தர்ப்பம் இனியும் வருமா? இந்த மாற்றம் மத்திய அமைச்சில் இருந்து உடனடியாகச் செயற்படும் விதத்தில் வந்திருக்கு. எல்லாம் நன்மைக்கே. தம்பி சந்திரன் மூன்று ரீ எடுத்திட்டு வா. இந்தா காசு.” பத்து ரூபாயைக் கொடுத்தார். சந்திரனுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. அவன் போனமாதிரியே தேநீரோடு வந்து மேசையில் வைத்தான்.

“சந்திரன் ஒன்றை நீ எடு. ஏ.ஓ. இந்தாங்க. குடியுங்க”. எடுத்துக் கையில் கொடுத்தார். அவரும் தேநீரைக் குடித்தார். ‘ இந்தாள் இரும்பு செஞ்சுக்காரரோ? அசையாமல் கல்லுமாதிரி இருக்கிறார்.’ ஏ.ஓ மனதினுள் உரையாடினார்.

“சேர்! என்ன செய்யப்போறீங்க.”

“ என்ன செய்யிறது. போட்ட இடத்தில் போய் வேலை செய்யிறதுதான்.” சிரித்தார்.

“இல்ல சேர். அந்த அரசியல்வாதி சொன்னதுபோல் செய்தால் பிரச்சினை முடிஞ்சிருந்தானே?”

“அப்படியென்றால் வவுனியா வடக்குப் பாடசாலைகளுக்கு மூடுவிழா செய்யிறதா? அந்தப் பாடசாலைகளுக்கு இஞ்சால் இருந்து ஆர் போவாங்க? தவிரவும் பதிலாசிரியர் இல்லாமல் இடமாற்றம் செய்தால் அங்கால் உள்ளவர்களுக்குப் பதிலார் சொல்வது?. வடக்கில் திறந்த பாடசாலைகளை மூடுவதா? விடுதலைப்புலிகளை மீறினால் என் நெற்றிப்பொட்டில் குண்டுபாயும். எனக்கு என்ன செய்வதென்று தெரியும். தவிரவும் இந்நாட்டின் எந்தப் பகுதியிலும் கடமையாற்றுவேன் என்று எழுதிக்கொடுத்திருக்கிறம். பயமெதற்கு.”? அவர் தெளிவாகவே இருந்தார். நிர்வாக அலுவலருக்கு அதிசயமாக இருந்தது. “ சேர்! சொல்லுறன் என்று குறையெண்ணாதிங்க. ஒருக்கா அந்த அரசியல்வாதியைச் சந்தித்தால் என்ன?” ஏ.ஓ கூறிக்கொண்டே பணிப்பாளரின்

முகத்தை நோக்கினார். அவர் நேரத்தைப் பார்த்தார். மணி பன்னிரெண்டைத் தாண்டி விட்டது. ஏ.ஓ.வையும் பார்த்தார்.

“யோசிப்பம். இன்றைக்கு வெள்ளிதானே? சரி நான் விடுதிக்குப் போய் சாப்பிட்டுப் போட்டு வாறன்.” அவர் புறப்பட்டார். அவரது முகத்தில் எந்தவித சலனமும் இல்லை. விடுதியில் அவர் மனைவி சாப்பாட்டு மேசையை ஒழுங்கு படுத்திக் கொண்டிருந்தார்.

“சாப்பிடப் போறீங்களா? வாங்க சாப்பிடுங்க” அவரது மனைவி மலர் உணவுத் தட்டை எடுத்து வைத்தார். அவர் சாப்பிட்டதும் வழமையாகச் சாயும் சாய்மனைக் கதிரையில் பத்து நிமிடங்கள் சாய்ந்து ஒரு கோழித் தூக்கம் போட்டார். பக்கத்துப் பாடசாலை விட்டதற்கான பாடல் கேட்டது. சட்டென்று எழுந்து முகத்தை அலம்பிக் கொண்டு அலுவலகம் சென்றார். சந்திரன் கோவை சிலவற்றைக் கொண்டு வந்து வைத்தான்.

“தம்பி சந்திரன்! ஏ.ஓ.வை வரச்சொல்லும்”

சற்று நேரத்தில் ஏ.ஓ. வந்தார்.

“ஏ.ஓ. கையெழுத்துப் போடவேண்டிய அவசரமான கோவைகள் இருந்தால் உடனே அனுப்பிவிடுங்க. நாளைக்குச் சனிக்கிழமை. லீவு நாள். இன்டைக்கு அஞ்சுமணிவரை இருந்து கையெழுத்துப் போட்டுவிடலாம்.” ஏ.ஓ. சந்திரனை ஒவ்வொரு எழுதுநரிடமும் உள்ள கோவைகளை எடுத்து வரும்படி அறிவுறுத்தினார். சந்திரன் கோவைகளைப் பெற்று வந்து ஏ.ஓ.விடம் கொடுத்தான். ஏ.ஓ. கோவைகளைப் பார்வையிட்டுக் குறிப்புரை எழுதி பணிப்பாளரிடம் ஒப்படைத்தார். பணிப்பாளர் எல்லாக் கோவைகளையும் பார்வையிட்டுக் கையெழுத்திட்டார்.

ஓய்வு பெறுபவர்களது கோவைகளை முதலில் முடித்தார். நிலுவைப் பணம் பெறுபவர்களது கோவைகளையும் முடித்தார். சிலர் இடமாற்றம் கேட்டு விண்ணப்பங்களை மறு பரிசீலனைக்காக அனுப்பியிருந்தனர். ஆண்டுறுதியில்தான் இடமாற்றம் வழங்க வேண்டும். அவற்றை அடுத்து வருபவர் செய்யட்டும். கோவைகள் யாவற்றையும் பார்வையிட்டுக் குறிப்பரை எழுதினார். ஆறு மணியாகி விட்டது.

மாலையாகிவிட்டது. ஒவ்வொரு வெள்ளியும் இரண்டு அதிபர்கள் பணிப்பாளரைச் சந்திக்க வருவார்கள். எட்டுமணி வரை அவர்களது உரையாடல் நடைபெறும். இன்றும் உரையாடலின் போது இடமாற்றம் பற்றிய பேச்சே

நிறைந்திருந்தது.

“சேர்! அந்த அரசியல் வாதியிடம் சில ஆசிரியைகள் இடமாற்றத்துக்கான சிபார்சனைக் கேட்டார்கள். நீங்க தலையிட்டால்தான் பணிப்பாளர் இடமாற்றம் தருவார். எங்களுக்கு உதவி செய்யுங்க என்று விண்ணப்பம் செய்தார்கள். அந்தச் செல்வாக்குள்ள அரசியல்வாதி ஒரு தாளை எடுத்து அத்தனை ஆசிரியர்களின் பெயர்களையும் எழுதி, அவர்களுக்கு இடமாற்றம் வழங்குவதற்கான சிபார்சனையும் எழுதிக் கையெழுத்திட்டுக் கொடுத்தார். உங்கட பணிப்பாளர் வாறகிழமைக்குள் இடமாற்றக் கடிதம் தருவார் இதை அவரிடம் கொடுங்க என்று கொடுத்தார். இடமாற்றம் தராட்டி என்ன செய்யிறது? என்று ஆசிரியர்கள் அரசியல்வாதியின் கோபத்தைக் கிளறினார்கள். தராட்டி என்னிடம் வந்து சொல்லுங்க. அவருக்கு ஒரு பாடம் படிப்பிக்கிறன். என்ர் காலடியில் வந்து விழ வைக்கிறன் எனக் குமுறிக் கொண்டு நின்றார். “சேர்! நீங்க கேட்ட காணித் துண்டுகளையும் வேறு அலுவலர்களுக்கும் சிபார்ச செய்துவிட்டார். என்ன கொடுமை இது?” அவர்கள் வருந்தினார்கள்.

“இதற்கெல்லாம் போய் வருந்துவாங்களா? எங்கு சேவை செய்கிறோமோ அங்கு மனத்திருப்பியோடு செய்வோம். சேவைக்காகப் பிரதி பலன் எதிர்பார்ப்பதா? எங்கிருந்தோ வந்தோம். இடையில் சந்தித்தோம். அன்புடன் பழகினோம். பிரியம் நாள் வந்தால் போகத்தானே வேணும்” ஒரு புன்னகையுடன் உதிர்த்தார். அவர்களுக்கும் மனதில் கவலை. மனப்பாரத்துடன் விடைபெற்றுச் சென்றார்கள். பணிப்பாளரும் அவ்விடத்தை விட்டகன்றார். ஆனந்தரும் மலரும் விடுதியின் ஹோலில் இருந்து உரையாடினார்கள்.

“மலர் தற்செய்வாக எனக்கு மாற்றம் வந்தால் என்ன செய்வது?”

“மாற்றம் வந்தால் போறதுதானே? அதற்கேன் ஆரிடமும் போய் கெஞ்சவேணும்?” ஆனந்தருக்கு மலரின் பதில் ஆச்சரியத்தை ஊட்டியது.

“நாங்க இஞ்ச பத்து வருசம் இருந்திட்டம். பழகிய ஆக்கள விட்டுட்டுப் போறது கவலயாக இருக்காதா?” மனைவியின் பதில் என்னவாக இருக்கும். பார்க்கலாம்.

“அதுக்காக ஆருடைய காலிலும் போய் விழுவதா?” அவள் உறுதியுடன் இருப்பதைக் கண்டுகொண்டார்.

“உங்கட ஆசிரியர்களே உங்களுக்கு எதிராக இருக்கிறாங்க. போனகிழமை ஒரு கலியாண வீட்டில் சிலபேர் கதைத்ததை

என்ர் காதல கேட்டன். நீங்க நினைக்கிற மாதிரி உங்கட ரீச்சர்மார் இல்ல” மலர் சற்றுக் கடுமையாகவே பதிலி ருத்தான்.

அவள்திருமணவீட்டில் ஆசிரியைகள் உரையாடிக் கொண்டிருந்த காட்சி கண்முன் தெரிந்தது. அது ஒரு திருமணவீடு. வைபவம் நடந்து கொண்டிருந்தது. சில ஆசிரியைகள் ஒன்றுகூடிச் சல்லாபித்துக் கொண்டிருந்தனர். ஒருவர் கட்டியிருக்கும் சேலை, போட்டிருக்கும் நகைகளைப் பார்த்துப் பொறாமைப் பட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். “அக்கா, இப்ப இந்த ரீச்சர்மார் நடிக்களைவிடவும் அட்டகாசமாக மேக்கப் போட்டு கொப்புள் தெரியச் சேலையைக் கட்டிக் கொண்டு ஆட்டங்காட்ட வந்திட்டாங்க” பொறுக்கமுடியாத பெண்கள் பேசிக் கொண்டனர்..

“ரீச்சர்! விசயம் தெரியுமா? உங்கட கல்விப்பணிப்பாளருக்கு சீக்கிரம் இடமாற்றம் வரும். அதுக்காக என்ன செய்ய வேணுமோ அதையெல்லாம் செய்து போட்டம்”. அவள் கற்பகம் ரீச்சர் பெருமையடித்தாள்.

“அதுசரி ரீச்சர். அவர் உங்களுக்கும் பணிப்பாளர்தானே? அவரால்தானே நீங்க உங்கட பட்டப்படிப்பையே முடித்தீங்க. அதையெல்லாம் மறந்திட்டு இப்பேன் கொக்கரிக்கிறீங்க?” யாழினி ரீச்சர் மறுதலித்தார்.

“எப்படி யென்றாலும் அவருக்கு இடமாற்றம் நிச்சயம். நான் கேட்ட பாடசாலைக்கு இடமாற்றம் தந்தாலென்ன? கற்பகம் கோபாவேசத்துடனும் சந்தோசத்துடனும் குதித்தாள்.

“இன்னுமொன்று சொல்லுறன். மாற்றக் கடிதம் வந்தபின் எங்கட தலைவரின் காலடியில் வந்து விழுந்தால் அவருக்கு மன்னிப்புக் கிடைக்கும். அத நாங்க செய்து குடுப்பம்.” கற்பகத்தைப் பல ஆசிரியைகள் வெறுப்போடு பார்த்தார்கள். கேட்டுக்கொண்டிருந்த மலருக்கு ஈரல் கருகிய உணர்வு. எழுந்து போகலாம் என்றால் இது திருமணவைபவம். அவருக்கு அவமரியாதையை ஏற்படுத்தலாமா? அப்படியே குமுறும் எரிமலையாகி அந்த உணர்வு உறங்கிவிட்டது.

“ரீச்சர்! நீங்க நினைப்பதுபோல் எங்கட கல்விப் பணிப்பாளரில்லை. தன்மானம் மிக்கவர். அவரால்தான் இந்த மாவட்டம் கல்வியில் முன்னேறியுள்ளது. சாதாரணதரம் படித்த ஆசிரியர்களை உயர்தரம் படிக்கத் தூண்டிப் பலரைப் பட்டதாரிகளாக்க உழைத்தவர். இந்த மாவட்டத்தில் அறுபதுக்கும் மேலான புதிய பாடசாலைகளைத் திறக்க உழைத்தவர். ஒரு மனிதன் செய்த சேவையைப் போற்றுவர்கள்.

தூற்றதீர்கள்.” ஆவேசமாகச் சில ஆசிரியர்கள் கூறினார்கள். அங்கேயே அப்போதே மலர் ஒரு முடிவை எடுத்துக் கொண்டான்.

அவருக்கு இடமாற்றம் வரவேண்டும். நாங்க இங்கிருந்து போகவேணும். மலர் எரிமலையாகி நின்றான். அப்போதுதான் ஆனந்தருக்கு மெல்ல மெல்லப் புரியத் தொடங்கியது. அவளது மனக்கொதிப்பையும் கண்டு கொண்டார். வழமையாக வரும் அந்த இரண்டு அதிபர்களும் இந்தத் தகவலைத் தெரிவித்திருந்தார்கள். ஆனால் ஆனந்தர் அதனை நம்பவில்லை. மாற்றம் ஒன்றுதான் மாறாதது. தத்துவம் பேசினார். மலருக்குத் தெரிந்தது ஆனந்தருக்குத் தெரியவில்லை. எப்படி வீட்டுக்குள் இருந்தவாறே இந்தப் பெண்கள் நாட்டு நடப்புகளைக் கண்டுபிடித்து விடுகிறார்கள். செய்திகளைக் கேட்பதற்கும், பரப்புவதற்கும் பெண்கள் செவிகளுக்கும் நாக்குகளுக்கும் தேவையான திறமையை இறைவன் கொடுத்தானா? இவைதான் மனித குலத்தின் மகத்தான ஊடகங்களா?

அந்த ஆசிரியர்கள் கொடுத்த கடிதத்தை வாங்கிப் பார்த்தார். பெயர்ப்பட்டியல் இருந்தது.. இரண்டிலும் ‘இவர்களை உடனடியாக இடமாற்றம் செய்யவும்’ என்றிருந்தது. அவருக்கு ஆச்சரியமில்லாத விசயந்தான். ஆனாலும் அதனை அப்படியே செய்யவும் முடியாத சூழல். இடமாற்றம் செய்தால் அவருக்கு ஆபத்துக் காத்திருக்கு. செய்யாவிட்டால் அரசியல்வாதியின் விழிகளில் தீச்சுவாலை பறக்கும்.. பேசாமல் அந்தப் பட்டியலை எடுத்தார்.. அதே கடிதத்தில் தனது குறிப்புரையை எழுதினார். “இந்த ஆசிரியர்களைப் பதிலாசிரியர் இன்றி விடுவிக்க முடியாத நிலையில் உள்ளேன். பதிலாசிரியர்களின் பெயர்களைத் தயவு செய்து அறியத் தந்தால் உடன் நடவடிக்கை எடுக்க வசதியாக இருக்கும்.” தனது கையெழுத்தினை இட்டுக் கொடுத்தார். அதன் விளைவுதான் இடமாற்றம். அதனை நினைந்து ஆனந்தர் சிரித்தார்.

“மலர்! நான் ஞாயிறு மாலை திருகோணமலை கல்வி அமைச்சுக்குப் போய் பார்த்திட்டு வரப்போறன். மாற்றம் வந்திருந்தால் கடமையேற்று விட்டுப் புதன்கிழமை வந்து இங்க எல்லாத்தையும் பாரம் கொடுக்க எண்ணியிருக்கிறன். என்ற முடிவு சரிதானே?” ஆனந்தரின் இந்த முடிவை மலர் ஏற்றுக் கொண்டான்.

“இவங்களிடம் நாங்க ஏன் இரந்துண்டு வாழவேண்டும்?. இந்த அரசியல்வாதிகளின் அட்டகாசம் வெறும் அஞ்சு வருசத்துக்குத்தான். நீங்க அரச அலுவலர். ஓய்வூதியம் பெறும் வரை தொடரும். அவர்கள் தேர்தலில் தோற்றால்

சொறிநாயும் மதிக்காமல் குலைக்கும். அரச அலுவலர்கள் அப்படியில்லை. அவர்களுக்கென்று சமூகத்தில் ஒரு இடம் இருக்கும்.”

ஆனந்தர் மலரின் பதிலைக் கேட்டதும் அதிர்ந்து போனார். மலரின் உள்ளத்தில் அந்த நிகழ்வு ஆழப்பதிந்து விட்டது.

“பத்து வருசம் இந்த மாவட்டத்தின் உயர்வுக்காக எவ்வளவு பாடுபட்ட மனிசனை இப்படித் தூக்கியெறிந்து நாக்குக் கூசாமல் பேசுதுகளே. இராணுவக் கெடுபிடிக்க காலத்தில் இடமாற்றம் கேட்டபோது பல உயர் அதிகாரிகள் தடுத்தார்கள். அங்க அரச காணிகள் இருக்கு. ஒரு துண்டை உங்களுக்குப் பெற்றுத் தாறம் என்றார்கள். அதுவும் புஸ்வபணமாகி விட்டது. ” அவளுக்குக் கவலைதான். ஆனால் அதனை வெளிக்காட்ட மனமில்லை. கணவனின் மனம் வருந்தும் என்று பேசாதிருந்துவிட்டாள். அதற்கு இன்றுதான் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. “சரி நீங்க போய் செய்யவேண்டியதைச் செய்துவிட்டு வாங்க.” மலரின் அனுமதி கிடைத்து விட்டது. சனிக்கிழமை முழுவதும் தனது உண்மையான நண்பர்கள் வீடுகளுக்குச் சென்று வந்தனர். எவருக்கும் இடமாற்றம் பற்றி அவர் கூறவில்லை. அதேபோல் நிர்வாக அலுவலரும் இடமாற்றம் பற்றி மூச்சுவிடவும் இல்லை. ஞாயிறு பகல் உணவுக்குப்பின் ஆனந்தர். திருகோணமலைக்குப் புறப்பட்டார். மலரின் விழிகளில் இருந்து கண்ணீர் துளிகள் உதிர்ந்தன.

திங்கள் காலை ஆனந்தர் திருகோணமலையில் மாகாணக்கல்வித் திணைக்களம் சென்று மாகாணக் கல்விப் பணிப்பாளரைச் சந்தித்தார். அவரைக் கண்டதும் மாகாணக் கல்விப் பணிப்பாளர் எழுந்து வந்து கைலாகு கொடுத்து வரவேற்றார்.

“நேற்றுக் கடிதம் கிடைத்ததும் சந்தோசப்பட்டேன். எங்க நீங்க வரமாட்டிங்களோ என்றிருந்தேன். உடனே கடமையேற்று கையெழுத்திடுங்கள். கடமையேற்ற கடிதத்தைத் தயாரித்துத் தாங்க. இன்றைக்கே கொழும்புக்கு அனுப்பி விடுவோம். வாங்க, உங்கட அறையைக் காட்டுறன். கடமைப்பட்டியல் மேசையில் உள்ளது. உங்கட கடமையில் ஈடுபடலாம்” வழிகாட்டிவிட்டு அவரது இருக்கைக்குச் சென்றார்.

வெள்ளிக்கிழமை மாலை வவுனியா சென்று சனிக்கிழமை காலை வவுனியாவுக்கு விடைகூறிவிட்டு திருகோணமலை புறப்பட்டுவிட்டார். மலரின் கண்கள் குளமாகியிருந்தன. “மலர் இரண்டு மாதத்துக்கு விடுதியில் இருக்க அனுமதி பெற்றுவிட்டேன். நமது சொந்தக் கிராமத்தில் இருந்த

இலங்கையின் கிழக்கு மாகாணத்துக் கிராம மொன்றின் திருமண நிகழ்வு. 'இரண்டறையும் மண்டபமும்' என்று கிராமத்தில் கூறுவார்களே, அப்படியான வீட்டில்தான் திருமணவிழா நடந்துகொண்டிருக்கிறது. திருமணச் சடங்குகளெல்லாம் நிறைவுபெற்று புதுமணத் தம்பதியினர் கணவன்- மனைவியாக ஆளையாள் பாதி மறைத்துக் கொண்டு 'சிவன் - பார்வதி' போன்று 'அர்த்தநாரீஸ்வரர்' ஆக, அந்த வீட்டின் மண்டபத்தில் நீளப்பாட்டின் நடுவே உட்சுவரோரம் அலங்கரிக்கப் பெற்றிருந்த மணவறையில் மணக்கோலத்துடன் வீற்றிருக்கின்றனர்.

வீட்டின் அகலமான வெளி 'விறாந்தை' யின் நடுப்பகுதியிலே செவ்வக வடிவத்தில் இடைவெளிவிட்டு சுற்றிவர ஓரத்தில் நீளத்தில் பாய் போட்டு வெள்ளைச்சீலை விரித்து வாழை இலை போட்டுப் பந்தி வைத்துப் பரிமாறிய கல்யாணச் சாப்பாட்டை ஒரு 'பிடி' பிடித்தவர்கள் பின்பு வெற்றிலை வட்டாவைத் தேடி வாய்க்குந்தான் போட்ட பின்னர் வரிசையாக நின்று மணமக்களுக்கான பரிசுகளைக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தனர். சிலர் மணமக்களைக் கட்டிப் பிடித்துக் கொஞ்சிவிட்டு அவர்களின் கையைப் பொத்திக்

ஒரு குழந்தையின் அழகை

'கவர்' களைத் திணித்துக் கொண்டார்கள். அதற்குள் காச இருக்க வேண்டும்.

வீட்டு வளவு மூலையில் நின்றுருந்த வேப்பமரத்தின் உச்சக் கொப்பில் உயர்த்திக் கட்டிய ஒலிபெருக்கி 'தில்லையம்பல நடராசா. செழுமை நாதனே பரமேசா.' சினிமாப் பாடல் வரிகளைச் சிணுங்கிக் கொண்டிருந்தது. மணமகளின் தந்தை தம்பிராசா வெள்ளை வேட்டி, வாலாமணி, சால்வையுடன் 'மாப்பிள்ளை'த் தோற்றத்துடன் வாசலில் நின்று வருபவர்களை வணக்கம் சொல்லிக் கைகூப்பி வர வேற்பதிலும் பின்னர் ஓடி வந்து சாப்பாட்டுப் பந்தியைக் கவனிப்பதிலும் ஈடுபடுபவராக அங்குமிங்கும் ஓடிச் சூழ்ந்து கொண்டிருந்தார்.

தம்பிராசாவின் மனைவி - மணமகளின் தாய் கனகம் குசினிக்குள் நின்று சாப்பாட்டு அலுவல்களைக் கவனிப்பதில் கருத்தூன்றியிருந்தார்.

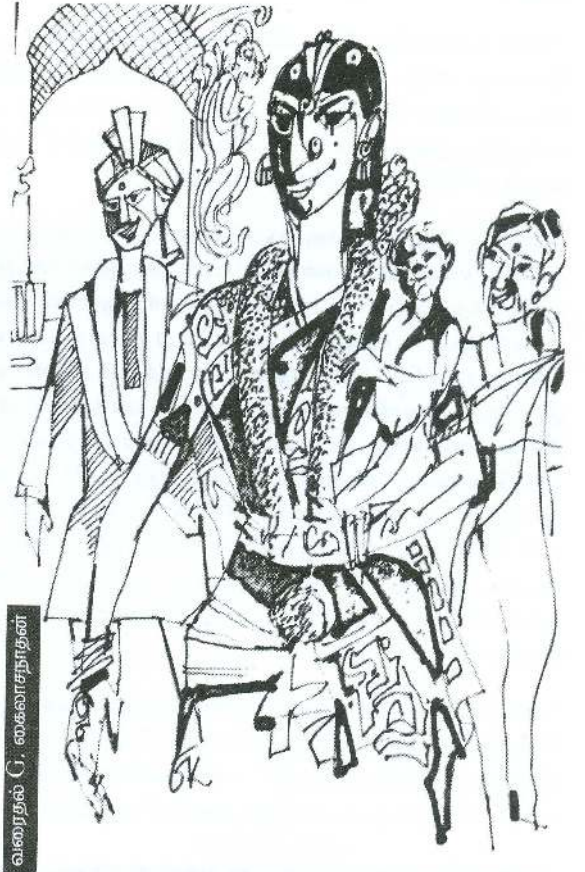
அப்போது திடீரென்று மணமகளின் தங்கையான சாரதா தூக்கி வைத்திருந்த அவளது குடும்பத்தின் கடைக்குட்டித் தம்பி ஒரு வயதுக்குழந்தை 'வீர்...வீர்...' ரென்று அழத்

தொடங்கிற்று.

"இல்ல.இல்ல. குளறாத குட்டி.." என்று கூறிக் கொண்டே குழந்தையின் முதுகில் இதமாகத்தட்டி அதன் அழகையை நிறுத்த முயன்றாள் சாரதா. குழந்தை இன்னும் உரத்துச் சத்தமிட்டுக் கத்தத் தொடங்கிற்று.

"புள்ளைக்கு வயித்தில என்னவோ செய்யிது போல கிடக்கு. தெரியல்ல. சமியாக்குணமும் இரிக்கும்" என்றாள் பக்கத்தில் நின்றுருந்த ஒருத்தி.

இதைக் காதில் வாங்கிக் கொண்ட தாய் கனகம் குசினி அலுவல்களுக்குச் சற்று விடைகொடுத்துவிட்டு விருட்டென்று வீட்டுக்குள் சென்று கையில் 'கிரைப் வாட்டர்' போத்தலுடனும் சின்னக் கரண்டியுடனும் ஓடி வந்தாள்.



வரைதல்: C. கைலாசநாதன்

"தா! புள்ள தம்பிய" என்று சாரதாவிடமிருந்து தன் குழந்தையை வாங்கிய கனகம் குசினிப் படிக்கட்டில் அமர்ந்து குழந்தையைத் தன் மடியில் வைத்து 'கிரைப் வாட்டரைக்

கரண்டியில் உணர்ச்சி சொல்லிச் சாரதாவுக்குக் கட்டளையிட்டு சாரதா அக்கட்டளையை நிறைவேற்ற குழந்தையின் வாயை 'ஆ' வென்று சொல்லிக் கையால் அகற்றி 'கிரைப் வாட்டர்' நிரம்பிய கரண்டியைக் குழந்தையின் வாய்க்குள் விட்டுப் பருக்கினாள். குழந்தை அழுது கொண்டே தனது கையால் கரண்டியைத் தட்டிவிட்டது. 'கிரைப் வாட்டர்' அரைவாசி வெளியேயும் அரைவாசி குழந்தையின் வாயிற்கடையிலும் சிந்தி வழிந்தது.

“ஒரு சொட்டும் உள்ளுக்குப்போகல்ல” என்று அலுத்துக் கொண்ட கனகம் மீண்டும் கரண்டியில் 'கிரைப் வாட்டர்'யை உணர்ச்சி சொன்னாள் சாரதாவிடம்.

இரண்டாம்தரம் பருக்கும் போது திமிறிய குழந்தை கரண்டியை மீண்டும் கையால் தட்டிவிட்டது. குழந்தை ஒன்றுக்கும் கேளாமல் 'வீர்...வீர்...' ரென்று கத்திக் கொண்டேயிருந்தது. கனகம் செய்வதறியாது கலங்கினாள். 'என்னவோ? ஏதோ?' வென்ற கேள்விக் குறியுடன் குழந்தையைச் சுற்றிச் சிறுகூட்டமும் கூடிற்று.

ஒவ்வொருத்தரும் ஒவ்வொரு சைகைகளையும் விளையாட்டுக்களையும் காட்டிக் காட்டிக் குழந்தைக்குப் 'பராக்கு'க் காட்டினர். வீட்டுக்குள்ளிருந்த கிலுக்கி, பொம்மை, 'கீச்'சிடும் றப்பர்க்கிளி, கரடிப் பொம்மை போன்ற குழந்தையின் விளையாட்டுப் பொருட்களெல்லாம் வெளியே வந்தன.

இவை எதுவும் குழந்தை வீரிட்டுக் கத்தும் அழுகையை நிறுத்துவதில் தோல்விக்குமேல் தோல்வியையே தழுவிக்கொண்டிருந்தன. தன் ஒரு வயதுப் பச்சைக் குழந்தையின் அழுகையைக் கேட்டுத் தாய் கனகத்திற்கும் கண் இமைகளில் நீர் எட்டிப்பார்க்கத் தொடங்கிற்று. குழந்தையும் கத்திக் கத்திக் களைத்துப் போய்விட்டது. குழந்தையின் தகப்பன் தம்பிராசாவும் ஓடிவந்து குழந்தையின் அருகிலே நின்று கொண்டு சொல்வதென்னவென்றும் செய்வதென்னவென்றும் தெரியாமல் திகைத்துப்போய் நின்று கொண்டிருந்தார்.

அனுபவப்பட்ட நடுத்தரவயதுப் பெண்ணொருத்தி “புள்ளக்கிப் பூச்சிகீச்சி கடிச்சிதோ தெரியா. எதுக்கும் சட்டயக் கழட்டிப் பாருங்க பிள்ளையன்” எனச் சத்தமிட்டாள்.

“சட்டயக் கழட்டுங்க. புள்ள வேர்த்துப் போய்த்து. காத்துப் பட்டும்.” என்று இன்னொருத்தி பக்கப்பாட்டுப் பாடினாள். குழந்தை களைத்தும் வியர்த்தும் போய் விட்டாலும் தொடர்ந்து கத்திக்கொண்டேயிருந்தது. கனகம் குழந்தைக்குப் போட்டிருந்த சட்டை சப்பாத்து தொப்பி என எல்லாவற்றையும் கழற்றினாள். குழந்தை இப்போது பிறந்த மேனியாயிற்று.

குழந்தையின் கால் கை கமக்கட்டு கவடு கழுத்து கண்ணம்

உள்ளங்கால் உள்ளங்கை தலை முதுகு சூத்து என எல்லா இடமும் புரட்டிப் புரட்டிப் பார்க்கத் தொடங்கினாள் கனகம்.

“பூச்சிகீச்சி கடிச்சாச் சிவந்திருக்குமே!” என்றாள் ஒருத்தி. “தோல் தடிச்சிருக்கும் பாருங்க” என்றாள் மற்றொருத்தி. தாய் கனகம் குழந்தையை மீண்டும் மீண்டும் பல தடவைகள் புரட்டிப் புரட்டிப் பார்த்துவிட்டு

“ஒரிடமும் ஒண்டையும் காணல்லயே?” என்று கண் கலங்கினாள். ஆரவாரத்துடனும் மகிழ்ச்சியுடனும் அரங்கேறிக் கொண்டிருந்த திருமணவிழா குழந்தையின் பரிதாபநிலையில் களையிழக்கத் தொடங்கிற்று. ஒலிபரப்பாகிக் கொண்டிருந்த சினிமாப்பாடல்களும் ஓய்ந்துவிட்டிருந்தன. எல்லோரினதும் கண்களில் ஏமாற்றத்தின் அறிகுறியும் குழந்தைக்கு என்னமோ நடந்துவிட்டது என்ற கலவரமும் காட்சிதரத் தொடங்கின.

அப்போதுதான் ஏதோ முக்கியமான அலுவலகக் காலையிலேயே வெளியே சென்றிருந்த தம்பிராசாவின் தங்கை தங்கம்மா மணமகளின் மாமி விடயத்தைக் கேள் விப்பட்டுப் பதறியடித்துக் கொண்டு ஓட்டமும் நடையுமாக வந்துசேர்ந்தாள். ஓடிவந்த ஓட்டத்திலேயே கனகத்திடம் “தா! மச்சி தம்பிய” என்று கேட்டுக் குழந்தையைக் கையில் வாங்கிய தங்கம்மா “என்ன மச்சி நடந்தது?” என்று மைத்துனி கனகத்தைப் பார்த்தும் “என்னண்ணா நடந்தது?” எனத் தம்பிராசாவையும் பார்த்துக் கேட்டாள்.

கனகம் அழுதழுது சொன்ன விபரங்களையெல்லாம் கவனமாகக் காதில் வாங்கிய தங்கம்மா விருட்டென்று மணவறையை நோக்கி விரைந்தாள். மணவறையை அண்மித்ததும் தனது கடைக்குட்டித் தம்பிக்கு என்ன நடந்ததோ என்று விழிபிதுங்கி வியாகுலமடைந்திருந்த மணமகளிடம் “புடி புள்ள தம்பிய” என்று குழந்தையை நீட்டினாள். குழந்தையின் தமக்கை. மணமகள் குழந்தையைக் கையில் ஏந்தினாள்.

என்ன ஆச்சரியம்! குழந்தை அழுகையை நிறுத்தி தமக்கையான மணமகளின் முகத்தை அண்ணாந்து பார்த்துச் சிரித்து ஆனந்தமாகக் கைகளையும் கால்களையும் ஆட்டிற்று. “அம்மாளே!” தாய் கனகம் நெஞ்சில் கையை வைத்து நிம்மதிப் பெருமூச்சு விட்டாள். வயது போன ஆச்சியொருத்தி வாய் திறந்தாள்.

“பாத்தியாடி புள்ள.. புதினத்த. அவள் மூத்தவள்தானே தம்பிய முழுநாளும் தூக்கித் திரியிற. தம்பிக்குத் தெரியுமா அக்காவாக்குக் கலியாணமெண்டு. நீங்க மூத்தவளக் கொண்டுபோய் மணவறையில் மறைச்ச வச்சிருந்தா. பின்ன. அக்காவத் தேடித்தான் இவ்வளவு நேரமும் தம்பி கத்திரிக் காண். அடி சக்கெண்டானாம்.” ஆச்சியின் கதையைக் கேட்டு

கண்களில் இருந்து வழிந்த கண்ணீர்த்துளிகள் அவள் கையில் இருந்த உணவுக் கோப்

இன்னும் சிரித்துக்

கொண்டே விடைப்பெற்ற நினைவு அவளை சிலிர்த்து வைத்தது.

வீசமென்னும் அமுது



பைக்குள் விழுந்து உணவோடு கலந்தது. அந்த உணவில் கொடும் விசத்தைக் கலந்திருந்தாள் அவள். அதை உணர்ந்துகொண்ட அவன் அவள் ஊட்டுவதை ஏற்று உண்டான்.

அவளது விழிகள் மட்டும் சிறிது அசைந்து. இறுதியாக அவளைப் பார்த்தபடியே தன் உணர்வை மெதுவாக இழக்கத்தொடங்கியது. அவன் இறந்து கொண்டிருந்தான். அவள் தன்னைக் கல்லாக்கிக் கொண்டிருந்தாள். சிறிது நேரத்தில் அவன் இறந்துவிட்டான் என்பதை தெரிந்து கொண்டு, வழிந்த தன் கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டாள். உணவுத்தட்டை இறந்தவன் மேலே வைத்துவிட்டு எழுந்தாள். அந்தத் தட்டில் இன்னும் விச்சோறு மீதமிருந்தது.

அவள் மனதுள் ஒருவித நிம்மதி. கண்களை துடைத்துக் கொண்டு அந்த சிறிய வீட்டினை ஒழுங்கு படுத்தி அனைத்தையும் நேர்த்தியாக்கிவிட்டுத் திரும்பினாள். சுவரில் தொங்கிய அவளது கணவனின் படத்தை சிறிது நேரம் நின்று பார்த்தாள். “நான் செத்தாலும் நீங்கள் மகிழ்ச்சியா இருக்க வேணும். இன்னுமொரு கல்யாணம் செய்துகொண்டு நல்லா இருக்க வேண்டும்” என்று மனதால் நிறைவாக வாழ்த்திய கணவனின் அன்பை எண்ணியவள் கணவனின் அந்தப்படத்தை வருடினாள். அவளது முகம்

என்ன வாழ்க்கையிது.. அவளுக்கு எல்லாமே வெறுத்து விட்டது. அவன் அன்று புற்று நோயால் செத்தான் இன்று இவன் தன்னாலேயே சாகடிக்கப்படுகிறான். அவளது மனதின் வலியை அவளால் இனியும் தாங்க முடியாது என்ற முடிவோடு கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டாள். வீட்டையும் அந்தச் சூழலையும் ஒருமுறை சுற்றிப் பார்த்தாள். எல்லாம் சரியாக இருந்தது. தொலைப்பேசியை கையில் எடுத்துக் கொண்டு பிணத்தருகே வந்தாள். உணவுத்தட்டு சரிந்து இடம் மாறி இருந்தது. அதிர்ச்சியோடு குனிந்து இறந்தவனின் மூக்கோரம் விரலை வைத்துப் பார்த்தும் கையைப் பிடித்துப் பார்த்தும் அவளது இறப்பை உறுதி செய்துகொண்டு பிணத்தின் பக்கத்தில் அமர்ந்தாள். சாரதி அனுமதிப்பத்திரம் எடுத்தவுடன் தாயிடம் வந்து காட்டி மிகவும் மகிழ்ந்த மகனை கட்டியணைத்து உச்சிமோந்த தாயிடம் “அம்மா ஒரு சின்ன வண்டி வாங்குவம் உங்கள் எல்லா இடத்துக்கும் கூட்டிப் போய் காட்டுறன். சாமான்கள் வாங்கினா இனிக் காவத் தேவையில்ல..” என்று பலவாறு பேசி தாயைக் கட்டிக் கொண்டு தன் மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்திய தன் மகனை தாய் பெருமையோடு பார்த்தாள்.

படிப்பு, விளையாட்டு, பண்பு, பழக்கவழக்கம் என்று எல்லாவற்றிலும் அவளது உயர்வைக் கண்டு அவள் வெகுவாகவே பூரித்துப் போயிருந்தாள். தன்மீது பாசத்தை கொட்டி மகிழ்ந்த அந்த மகனை அவள் தன்னுடைய பெரும்பேறாக எண்ணி மகிழ்ந்தாள். அவளது உலகமே அவனாக அவனுக்காகவே அவள் வாழ்ந்தாள்.

அன்று ஒரு நாள் தன் மகனைத் தேடி வந்திருந்த இரண்டு நண்பர்களை இருத்தி வைத்து பேசிக்கொண்டிருந்தாள். அவளது மகன் தன்னை அலங்கரித்துக் கொண்டு வெளியே வந்தான். “அம்மா நான் போயிட்டு சட்டெண்டு வந்திடுவன் நீங்கள் ஒண்டும் யோசிக்காதைங்கோ. “ என்றவாறு தாயை அணைத்து முத்தமிட்டுவிட்டு துள்ளி ஓடிய மகனைப் பார்த்து “தம்பி கவனமா ஓட வேணும்... மெதுவா ஓடவேணும்” என்று கூறி வழியனுப்பி வைத்தாள். அந்த வழியனுப்பலோடு போனவர்கள் நீண்ட நேரமாகியும் வரவில்லை. மகனை எண்ணிக் கலங்கிய அவளால் நிம்மதியாக இருக்கமுடியவில்லை. அவள் துடித்தாள், தவித்தாள், பயந்தாள். கலங்கி கண்ணீரில் தவித்த அந்த தாயிடம் உடல் இயக்கமற்ற நிலையில் பேச்சை இழந்து விழிகள் மட்டும் அசையும் நிலைக்குள்ளான அவளது மகன்

மூச்சைமட்டுமே வைத்துக்கொண்டு பாதி செத்துப் போன நிலையில் அவளிடம் மீதமாக கொண்டு வந்து கொடுத்திருந்தனர்.

அன்றிலிருந்து இன்றுவரை எட்டு வருடங்களாக பேச்சற்று அசைவற்று பிணமாகக்கிடக்கும் தன் மகனை சுகமாக்கப் போராடினாள். எல்லாக் கடவுள்களிடமும் கோரிக்கை வைத்தாள். எந்தப் பலனும் இல்லை. உயர்ந்து நிற்கும் வைத்தியமும் கையை விரித்துவிட்டது. தன் ஆசைமகனின் அன்பு மகனின் அந்த நிலையை எண்ணி கண்ணீரே வாழ்க்கையாகிப் போன அந்தத் தாய் வெறும்

உயிரைமட்டும் வைத்துக்கிடக்கும் அவனை மீட்கப் போராடியது எல்லாமே பலனற்றுப் போனது. மூளைக்குள்ளே வலியில் துடித்து தினம் தினம் செத்து எட்டு வருடங்களில் அவன் கண்ட வலிகள் மிக அதிகம். அதனால் அவள் பட்ட துன்பம் துயரம் இன்னும் அதிகம். கண்களில் வழிந்த கண்ணீரோடு பிணமாகிக் கிடக்கும் தன் அன்பு மகனை பார்த்து அவன் தலையைக் கோதி உச்சியில் முத்தமிட்டாள். சிறிது நேரத்தில் அவளும் அவன் மீது சாய்ந்தாள் கையிலிருந்த கைப்பேசி கீழே விழ உணவுக் கோப்பையும் வெறுமையாகி கீழே விழுந்தது.

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

மாயப் பொறி



வரைதல் C. கைகாசநந்தன்

நடராஜா பார்த்திபன்

என் எதிர்பார்ப்புகள்... நான்..... எனக்கு இடையில் வந்த சலனமாய்...மனச்சஞ்சலமாய்.. ஒரு நடுக்கமாய்.... இல்லை. நிலையற்ற உள்ளமாய்...பயனோடு கூடியதாய். சபலமாய்.. .. சலனமாய் இருந்திருக்கலாம். வானத்தின் முழு நிலவு இன்று ஏதோ வர்ணஜாலமாய் எனக்குத் தெரிகிறது. அதன் பூரண பிரகாசத்தில் அவள் முகம்,ஓ.. வசமதி.. என் வாயிலிருந்து வார்த்தைகள் உதிர்ந்து விழுகின்றன.

நேற்றுவரை எனக்குள்ளே நிகழாத மாற்றங்கள் இன்று என் நெஞ்சுக் குழியை இறுக்கி... இறுக்கி... உயிர் போகும் வேதனை. வசமதி காதலித்து திருமணம் செய்தவள் தான். ஆசைக்கொரு மகனும் ஆஸ்த்திக்கு ஒரு மகனும் என அழகான குடும்பம்தான். வசமதியின் கணவனோ கொஞ்சம் அங்கலாய்ப்புப் பேர்வழி. பட்டதாரியாக இருப்பதனால் மாறி மாறி பல தொழில்கள் பார்த்து ஒன்றிலும் பத்தியப் படாமல் இல்லை பக்குவப்படாமல் இப்போது வெளிநாட்டுக்கு போய் விட்டான்.

என்னுடைய சலனத்துக்கு அதுவும் ஒரு காரணமோ? ஏனென்றால் எனக்கும் திருமணமாகி என்--எங்கள் இல்லற இன்பத்திற்கு சாட்சிகளாக வரிசையாக மூன்று குழந்தைகள்... என் மனைவி.. அவ்வளவு பேரழகி. நான் கேட்காமலேயே எனது பெற்றோர் தேடித்தேடிப் பொருத்தம் பார்த்துச் சாத்திர சம்பிரதாயங்களுடன் மனைவி அந்தஸ்து பெற்றவள். அன்று பிணைத்த பிணைப்பு இன்றுவரை இந்தப் பன்னிரண்டு வருடங்களாக ஒரு பிக்கல் பிடுங்கல் இல்லாமல் சீராக சமாந்தரமான பாதையில் செல்கிறது என்றால்..... அதற்கு என் அருமை மனைவி தான் காரணம்.

இருந்தும்... நான் இப்போது வசமதியில்...

என்னால் முடியவில்லை. அவள் நினைவுகளை புறந்தள்ள முடியவில்லை. வழிபாடு செய்யும்போது கூட மனதை தூய்மைப்படுத்தும் நோக்குடன் அந்த அம்பிகையின் உருவத்தை ஊடுருவிப் பார்க்கிறேன்.

அந்த முகத்தில் அமைதியும் அழகும் என் வசுமதியைப் போலவே...ஓ.. தாயே உன் முகத்தில் கூட அவளைப் பார்க்கிறேன். ஏன் இந்த அவதி? என்னையும் மீறி போகின்ற இதயத்தை கட்டுப்படுத்த வரம் தர மாட்டாயா?

நான் அலுவலகத்தை அடைந்த போது நேரம் சரியாக இருந்தது. என் கண்கள் அவளைத் தேடின. அதோ... அவள்... என் கண்கள் தேடிய தேவதை நிதானமாக நடந்து வருகிறாள். என் மனைவி போல பேரழகி இல்லை. ஆனாலும் ஏதோவொன்று... ஏதோ ஒரு இலச்சணம்.... நடையா? முறுவலா? ஏதோ? ஏதோவொன்று.....

என் மனம்தறி கெட்டு ஓடத்தொடங்குகிறது. பதினெட்டு வயது வாலிபன் போல இதயம் வேகமாக துடித்துக் கொள்கிறது... என் அருகில், மிக அருகில் வந்து கொண்டிருக்கும் அவளின் கைகளைப் பற்றிக் கொண்டு காலை வணக்கம் சொல்லலாமா? நான் தடுமாறி, குழம்பிய அந்த கணத்தில் பூவாய்ச் சிரித்துக் கொண்டு அவள் முந்திக் கொள்கிறாள்.

“குட் மோனிங் சேர்.”

பதிலுக்கு நானும் “குட் மோனிங் மடம்” என்கிறேன். நான் மடம் என்பது அவளுக்குப் பிடிக்காது என்பது தெரிந்ததால் அப்படிக்கூறியாவது அவளுடன் கதையைத் தொடர விரும்பினேன்.

“என்ன சேர், இண்டைக்கு மடம் என்று என்னை பெரியாளாக்கப் பார்க்கிறீர்களோ”, பொய்க் கோபத்துடனும் சிரிப்புடனும் என்னைப் பார்த்துக் கேட்கிறாள்.

பேச வேண்டும் ஒரு முறை.. ஒரேயொரு முறை... உம்முடைய கண்களோடு கதை பேச வேண்டும். இடை தொட்டு சிலிர்ப்படைய வேண்டும் என்னுள்ளே ஓங்காரமாக ஒலித்துக்கொண்டிருக்கும் உம்முடைய பெயரை அதன் உச்சரிப்பை ஒரு முறையேனும் உம்முடைய காதுகளில் ஓத வேண்டும் என்று சொல்லத்தான் நினைக்கிறேன். ஆனாலும்.. இதுவல்ல நேரம்.

அவளையே வைத்த கண் வாங்காமல் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன். பார்த்தால் பசிதீரும் என நினைத்தபடி... “நான் மடம் என்றது அச்சம், மடம், நாணம், பயிர்ப்பு என்ற பெண்களுக்கூறிய நாற்குணங்களில் ஒன்றான மடத்தைத்தான்” என்கிறேன்.

“ஓ, என்னை மடச்சி என்கிறீங்கள் என்ன..?” என்று பொய்க் கோபத்துடன் சொல்லிக் கொண்டு போகிறாள். என் கண்களும் அவள் பின்னால் போகின்றன. அந்த நடை

... பூமாதேவிக்கும் நோகாத அதிராத நடை. இடையசைத்து நளினம் காட்டாத கௌரவமான நடை. எனக்கு பிடித்துள்ளது.

என்ன நினைத்தாளோ தெரியவில்லை திடீரென்று திரும்பிப் பார்த்துச் சிரிக்கிறாள். நான் அசடு வழிகிறேன். ஏன் என்னைத் திரும்பிப் பார்த்தாள் அவள். சில வேளை என்னைப் போலவே அவளுக்கும் சீச்சி.. இருக்காது. ஏன் இருக்கக்கூடாது? அவளும் மனிதப்பிறவி தானே. நான் மட்டும் என்ன வச்சுரத்தில் குறைந்தவனா.. என்ன? மதிய இடைவேளை. தனியே இருந்து உண்கிறான்.. அவளருகே அமர்கிறேன். அவளிடமிருந்து புறப்படும் வாசனை என்னைக் கிறங்கடித்தது.

“என்ன வசுமதி? தனியே இருந்து சாப்பிடுகிறீர்.”

அவள் விழி விரியப் பேசும் அழகை ரசிக்கும் ஆவலில் கேட்கிறேன்.

“வழமையாக அப்படித்தானே சேர்,” அவள் கூறுகிறாள். அவளின் இதழ் அசைவிலும் பற்களின் வெளிப்பிலும் வார்த்தைகள் வருகின்றன. அவற்றைப் பார்த்துக் கொண்டே இருக்கிறேன். ஒரு கட்டத்தில் பேச்சை நிறுத்திக் கொண்டாள்.

“என்ன சேர் பார்க்கிறீர்கள்..?”

“ஒன்றுமில்லை, என்னைப் பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்.. வசு..?”

“ம்.. நல்லவர்... உதவும் மனப்பாங்குள்ளவர், பழகுவதற்கேற்றவர்.”

“அப்ப என்னைப் பிடிச்சிருக்கா?” குரலில் ரகசியம் சேர்ந்து கொள்ள கேட்டு விட்டேன்.

வசுமதியின் பார்வையில் அதிர்ச்சி அப்பட்டமாக தெரிகிறது. நம்ப முடியாத வியப்பு விழிகளில் விரிந்தது.

“ஏன் சேர்?” கேள்வி தொங்கிக் கொண்டு நிற்கிறது.

“வசுமதி நான் சொல்லப்போகும் விடயம்... என்னிலே கோவிக்க கூடாது... “ அவள் எதையோ எதிர்பார்த்து என்னைப் பார்க்கிறாள்.

“நான் உம்மை விரும்புகிறேன். இது நடக்குமா? நடக்காதா..? என்று தெரியாது. இதன் சரி பிழை பற்றியும் என்னால் யோசிக்க முடியேல்ல.. ஆனால்... சொல்லாட்டி தலை வெடிச்சிடும் போல இருக்கு.”

என் கண்களில் என்னை அறியாமலேயே நீர் குளம் கட்டப் பார்க்கிறது. தலையை கவிழ்ந்து கொண்டேன். நிமிர்ந்து பார்க்கிறேன். வசுமதி என்னை பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாள்.

“சேர்... நான் உங்களை ஒரு மேலதிகாரியாத் தான் பார்க்கிறேன். என்னைப் பற்றி வீணான சிந்தனைகளை விடுங்கோ. எனக்கு தனிப்பட்ட ரீதியில் உங்கள் அன்பு”

கிராமமான சித்தங்கேணியை அடைந்தவள் சந்தியில் இருந்த பிள்ளையாரை” அப்பனே நீதான்..” என கைகூப்பி வணங்கி, அருகிலிருந்த தூரத்து உறவினர் வீடொன்றுள் நுழைந்தாள். அங்கு கிடைத்தது தான் மேற்சொன்ன வரவேற்பு. எப்படி மறக்க முடியும் அந்த உபசரணையை. பகற் சாப்பாடு இரவுச் சாப்பாடு மட்டுமல்ல. லட்சுமியம்மானும் குழந்தைகளும் முகத்தைப் பார்த்தே அவர்கள் கஷ்டத்தை உணர்ந்த அந்த உயர்ந்த உள்ளம் எங்க போறிங்க தங்கச்சி. ஒரு கிழமைக்கு எங்களோடு இருந்துவிட்டு ஆறுதலாய்ப் போகலாம். இங்க என்ன ஆம்பினையளே இருக்கினம். நானும் பிள்ளையளும் தானே. எவ்வளவு நாள் வேண்டுமானாலும் உங்கட சகோதரி வீடாய் நினைச்சு இங்கேயே இருங்கோ என்றார் வீட்டு உரிமையாளரான அந்தப் பெண்மணி கிளியம்மாள்.

கிளியம்மாளின் வார்த்தைகள் லட்சுமியம்மாளுக்கு நெஞ்சில் தேனை வார்த்தது. தனக்கும் பிள்ளைகளுக்குமாய் இரங்கி, வானத்தில் இருந்து கடவுளே கிளியம்மாள் வடிவில் இறங்கி வந்ததாக தோன்றியது. உறவுகள் ஓரம் கட்டும் போது இரத்த பந்தம் இல்லாத யாரோ ஒருவருக்கு இத்தனை கரிசனையா? என எண்ணி மகிழ்ந்தாள். பிள்ளைகளும் மகிழ்வில் குதித்தனர். வாடி வதங்கிய உடலம் கிளியம்மாளின் ஒரு கிழமைச் சாப்பாட்டில் கொஞ்சம் தேறியது. இனியும் அவர்களுக்கு இடைஞ்சலாக இருப்பது அழகல்ல என உணர்ந்த லட்சுமியம்மாள், கிளியக்கா நாளைக்கு நாங்கள் வெளிக்கிடப் போறம். “உங்களை ஒரு நாளும் மறக்க மாட்டோம் அக்கா. பெற்ற தாயாய் தக்க தருணத்தில் உதவிய பெருந்தகை நீங்கள்” என கிளியம்மாள் குடும்பத்தை வாழ்த்தி தன்வீட்டிற்கு புறப்பட தயாரான லட்சுமியம்மாளை கிளியம் மாளும் பிள்ளைகளும் மறித்தனர். அதற்கு மேல் அங்கு நிற்க அவள் சுய கௌரவம் இடம் கொடுக்கவில்லை. பிள்ளைகளை அணைத்தவாறு பொடிநடையாய் தன் குடிவை அடைந்தாள். பெருமழை பெய்து ஓய்ந்திருந்தது. கூரை ஓலைகள் அங்கும் இங்கும் கிளம்பி வீடு கஞ்சலும் குப்பையுமாய் சோபை இழந்து கிடந்தது. கடையனை இடுப்பில் இருந்து இறக்கி திண்ணையில் அமர வைத்துவிட்டு கை விளக்குமாற்றை எடுத்து எல்லாக் குப்பைகளையும் கூட்டி அள்ளிக் கொண்டிருந்தாள். அந்நேரம் லட்சுமி.. லட்சுமி.... தாயாரின் குரல் கேட்டு வெளியே எட்டிப் பார்த்தாள்.

“எங்க போனனி மேனை. உன்னையும் பிள்ளையளையும் ஒரு கிழமையாக் காணலை”. என தாயார் கேட்கவும், “அம்மா என்னையும் பிள்ளைகளையும் காணலை என்று தேடித் தான் இருக்கு”. என உள்ளூர மகிழ்ந்தாள் லட்சுமியம்மாள். அவள் மகிழ்வு அரை விநாடி கூட நீடிக்க

வில்லை.

“உனக்கென்ன கோதாரியே. ஏன் பிள்ளைகளையும் இழுத்துக் கொண்டு வீடு வீடா திரியிறாய். எங்களை மானங் கெடுத்தவே நீ இருக்கிறாய்”. என தாயார் கரிச்சுக் கொட்டினார். பிள்ளைகள் மூன்றும் தாயின் கரத்தையும் கழுத் தையும் பிடித்தபடி அம்மம்மாவை முறைத்துக் பார்த்தனர்.

“உடனே சுதாரித்துக் கொண்ட பாக்கியம்மாள் என்னாவது செய்யுங்கோ. எனக்கென்ன.

“கோபாலா! என்ற ராசா இஞ்சுவா” மூத்தவன் கோபாலன் என்ன அம்மம்மா என அருகே ஓடினான். கடைக்கு போய் ஐஞ்சு முட்டை வேண்டிய ராசா, கறி கிடைக்க தான். பிட்டுக்கு அது பத்தாது என மூத்தவனிடம் காசை நீட்ட “என்னென அம்மா நேரத்திக்கே சமைச்சிட்டிங்கள் போல” என தாயாரின் முகத்தைப் பார்த்தாள் லட்சுமியம்மாள்.

“இல்லைப் பிள்ளை. அது நேற்றையான் கறி. தம்பிக்கு தெரிஞ்சு குடும்பம் ஒன்று கிளிநொச்சியில் இருந்து நேற்று வந்ததுகள். அதுகளுக்கு ஊர்ச்சேவல் வேண்டி சமைச்சது. நல்ல கறி. கொஞ்சம் பழைய கறி கிடந்தது. துடாக்கி வைச்சிருக்கேன்.”

“ஆ..சரி சரி. அம்மா காசிருந்தால் அரை இறாத்தல் பாணுக்கு பிள்ளையிட்ட காசு கொடுத்து விடுங்கோ. நாளைக்கு இட்டிலி குடுத்திட்டுத் தாறன்” என்றாள் லட்சுமியம்மாள்.

“என்னடி ஆத்தை உனக்கு இதே வேலையாப் போச்சு. நான் எங்க போறது காசுக்கு, நீ போய் முட்டையை வாங்கியா ராசா. நான் வீட்டை போறேன். அடுப்பில் பிட்டு கிடைக்கு” என நடக்க தொடங்கிய தாயாரிடம்

“அம்மா நான் உங்களிடம் கனக்க காசு கேட்கேலை. பாண் வாங்க இரண்டு ரூபாய் கொடுங்கோ. நாளைக்கு தாறன்” என்று லட்சுமியம்மாள் கெஞ்சினாள்.

“ஐயோ! எங்களை நிம்மதியாய் இருக்க விடுங்கோ. அவன் ஒரு ஆள் உழைச்சு உங்களுக்கும் இறுத்துக்கட்ட இயலுமே”. என பொரிந்து தள்ளியவளாய் நடையைக் கட்டினாள் லட்சுமியம்மாளின் தாயான பாக்கியம்மாள்.

பத்து வயது நிரம்பிய கோபாலன் முட்டை வாங்க ஓடோடிச் சென்றான். லட்சுமியம்மாளுக்கு இரத்தம் கொதித்தது. “திக்கற்றவனுக்கு தெய்வமே துணை” என்று சேலைத்தலைப்பால் தன் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு முன் வீட்டு வித்தியாம்மாவிடம் ஓடினாள்.

“வா லட்சுமி. இரு வாறன்” என்று உள்ளே சென்ற வித்தியாம்மா இரண்டு தேநீர் கோப்பைகளுடன் வந்தார். ஒன்றை லட்சுமியிடம் நீட்டி இதைக் குடி லட்சுமி என்றார். “இல்லை வித்தியாம்மா நான் இப்ப தான் தேத்தண்ணி

'எஸ்டேட்டை' அண்மித்துவிட்டேன். அதோ தெரிகிறதே உடைந்த தகர்ப்பெட்டித்துண்டு அதுதான் ராஜமணி அக்காவின் வாசஸ்தலம். பள்ளத்தில் பாய்ந்து வளையும் நதிகளையும் மாரியம்மன் கோவிலையும் கோவிந்தன் மாமாவின் செலவுக்கடையையும் அங்கே பீலிக்கரையில் துணிதுவைக்கும் பெண்களையும் கடந்து போனாள்போதும் அந்த லயக்கொட்டகையில் கால் பதிக்கலாம்.

நான் வருவதைக்கண்டவுடன் வரவேற்பு புன்னகையை உதிர்த்து, ஒரு கையில் தேயிலைச் சாயத்துடனும் மறுகையில் சிறிய ரொட்டித் துண்டையும் ஏந்தி ராஜமணி அக்கா எப்போதும் போல ராஜ கவனிப்பு, அன்பு கலந்து தரும் அந்த உணவு எனக்கு அமிர்தம். "உச்சர் எம்புட்டு தூரோ நடந்து வாரீங்க.. இத மொதல்ல சாப்புடுங்க ரெண்டு நிழுசுத்துல வாறேன்" என்று ஒரே மூச்சில் வார்த்தைகளை தெளித்து வெடுக்கென பள்ளத்து காம்பராவை நோக்கி விரைந்தார். கமலை கண்கள் துழாவின. காம்பராவிற்குள் இறுமும் அரவம், கை கால்களுக்கு ஏது அசைவு? மூளைக்கு ஏது சிந்தனை? பாவம் இந்த ராஜமணி அக்கா, இவரது கணவன் ஒரு சில வருடங்களில் திக்குத்தெரியாத திசைக்கு திவ்ய பயணம் போய்விட்டதால் மனமுடைந்துபோனார். மூளை வளர்ச்சி இல்லாத ஒரு ஆண்பிள்ளை. வயது ஐந்து. அடிக்கடி வலிப்பு. எப்பொழுது வரும் என்று தெரியாது. மருத்துவ செலவுக்கு பணமில்லை. கண்ணைக்கட்டி காட்டில்விட்டது போல ராஜமணி அக்காவின் நிலைமை. இப்பொழுது தோட்டத்தில் வேலைசெய்கிறார். அதிலும் பல போராட்டங்கள். வெற்றி சுவீகரிப்புகள் இன்னும் இல்லை. நான் தோட்டப் பாடசாலையில் பணிபுரியும்போது, அருகிலுள்ள பிள்ளைக் காம்பராவிற்கு இவரது குழந்தையை விட்டுச்செல்ல வந்தபோது அறிமுகம் மலர்ந்தது. கருணை பிறந்தது. அடிக்கடி நலம் விசாரிக்கவந்து போவேன். இன்று அங்குள்ள தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு முக்கியமான நாள். இருநூறு வருடங்களாக தொடரும் தொடர்கதை அது. அதுதான் ராஜமணி அக்கா பம்பரமாகச் சூழல்கின்றார். ஆயிரம் ரூபா சம்பளத்திற்கான போராட்டம். சம்பள நிர்ணய சபையில் வெற்றிபெற்றாலும் கம்பனிகள் பதினான்கு நாட்கள் மாத்திரம் வேலை தருவதாக இவர்களை திண்டாட விடுகின்றன. ஒருநாள் கூலி ஒன்பது நூறு ரூபா. இந்தப் பணம் ராஜமணி அக்காவைப் போல வாழ்வு நடத்துபவர்களுக்கு எதற்கு?...?! இந்த சமூகத்திற்கு விடிவு எப்போது? அவர்களது போராட்டம் வெற்றி பெறுமா? இது வரலாறு எழுப்பும் கேள்வி. கிட்டத்தட்ட நூறாண்டுகளாக தொடர்கிறது. நாட்டுக்காக உழைத்த இவர்களை அவர்களுக்காக உழைக்க எப்போது

வழிவிடுவார்கள்? தெரியவில்லை. எல்லாம் அந்த ஒருநாள் நாட்கூலிக்குத்தான். சம்பளத்திற்காக அல்ல. கட்டாயம் எல்லாத் தொழிலாளர்களும் இன்று போராட்டத்திற்கு பங்கேற்க வேண்டுமாம். ஒருவர் குறைந்தாலும் அவர்களது ஆயிரம் ரூபா கனவாக போய்விடுமாம். அமைச்சர் ஒருவர் கூறினாராம் கையெழுத்திற்கு ஒரு தனி கொப்பி. ராமையா தலைவர் கையில் இடுக்கிக்கொண்டு அங்கும் இங்கும் ஆட்களை மேய்த்தார். எனக்கு எல்லாம் வேடிக்கையாக இருந்தது. உரியவர்கள் கட்டாயம் போகத்தான் வேண்டும். இல்லை என்று மறுக்கவில்லை. இக்கட்டான நிலை யாருக்காவது வந்தால் என்ன செய்வது. போலி நாடகங்களுக்கு அளவே இல்லை.

தேவீர் குடித்ததும் புது தெம்பு பிறந்தது. காம்ப ராவிற்குள் பாத்திரங்கள் விழும் ஓசை. ராஜமணி அக்கா தலையில் கொங்காணியை கட்டி, வாயில் வெற்றிலையைக் குதப்பி வருகிறார். கமலின் வாயில் ஏதோ! பால் சுரக்கிறது! இல்லை.. அது வலிப்பு! ஓடிச்சென்று இரும்புத் துண்டை கமலின் கையில் திணிக்கிறேன். "என் அப்பு ஒனக்கு என்ன சாமி" ராஜமணி அக்கா அழுகை விரைவாக பள்ளத்திற்கு ஒரு வாகனம். முடிந்தவரை முதலுதவியுடன் நானும் ராஜமணி அக்காவும் அந்த வாகனத்தில் ஏறிக்கொண்டோம். வேடிக்கை பார்த்தவர்கள் ஆர்ப்பாட்டத்திற்கு தயாராகினர். மேடு , பள்ளம் வாகனத்தை நத்தை வேகத்தில் போக பணித்தது. வழிவிடுங்கள் என்று கூறுமுடியாத அளவிற்கு சனக்கூட்டம் பாதையை அணைப்போட்டது. எங்கும் கறுப்புக்கொடி. "ஆயிரம் ரூபா சம்பளத்த தா.. எங்க வைத்துல அடிக்காத" என்ற சத்தம் நாங்கள் போன வண்டியை இடையில் நிறுத்திவிட்டது. கமல் மேலும் கீழும் இழுக்கிறான்.

ராஜமணி அக்கா தவிக்கிறான். ஆர்ப்பாட்டம் அடங்கவில்லை. கமல் அடங்கிவிட்டான். ராஜமணி அக்கா மயங்கிவிட்டாள். என்னால் அசையமுடியவில்லை. போராட்டங்கள் வரலாறாகிவிட்டன. உயிர்பலிகள் இயற்கை என பெயர் பெற்றுவிட்டன. அலட்சியங்கள் நாட்டை ஆட்சிசெய்கின்றன. நாட்கூலிகள் நாட்டின் முதுகெலும்பாக இன்னும் பின்னாலேயே நிற்கின்றனர். முதலாளிகள் கதிரைகளில் அமர்ந்து டி.வி. செனல்களில் ஆர்ப்பாட்டங்களை கண்டு களிப்படைகின்றனர். நாங்கள் போன வண்டி எவர் கண்களுக்கும் தெரியவில்லை.





மஞ்சரி சிறுகதைகள்

ஒரு பார்வை

எச. யோகராசா

மஞ்சரி 19

புதைந்த முட்கள் -தீபதிலகை

உளவியல் நோக்கத்திற்கு முக்கியம் கொடுப்பதாக எழுதப்பட்டுள்ளது இச்சிறுகதை. தந்தையின் வித்தியாசமான குணவியல்புகள் காரணமாக கல்விசார் நடவடிக்கை களுக்குட்பட பலவிதங்களில் பாதிக்கப்படும் மகன் பற்றி எழுந்துள்ள இச்சிறுகதையில் அவர்கள் இருவரையும் சரி செய்ய உளவியல் நிபுணரது ஆலோசனைகளை பெற முற்படுகின்றார் தாய். வித்தியாசமான கரு என்ற விதத்தில் பாராட்டப்பட வேண்டிய படைப்பு.

மூத்த மகன் -அகரா

போர்ச் சூழலில் கணவனை இழந்து நிராதரவாகிப் போய்விட்ட குடும்பம் ஒன்றின் தாய் கஷ்டப்பட்டு குடும்பத்தை காப்பாற்றி வருவது கண்டு மனம் பொறுக்காத மூத்தமகன் தனது படிப்பை நிறுத்திவிட்டு வெளிநாடு சென்று உழைக்க முற்படுகிறான். சட்ட விரோதமான தொழிலில் ஈடுபட்டு பணம் சேகரிப்பதை அறிந்த தாய், கவலையால் மரணிக்க மனவருத்தத்தை மட்டும் வெளிப்படுத்த இரண்டாவது மகன் குடும்ப பாரத்தை சுமக்க முற்படுகிறான். போருக்குப் பிற்பட்ட காலத்துக் குடும்பம் ஒன்றின் வித்தியாசமான வாழ்க்கை முறைபற்றி அறிய முடிகின்றது.

இலையுதிர்காலமும் வசந்தகாலமும் - சிவனேஸ் ரஞ்சிதா

மகப்பேற்றின் பொருட்டு வைத்தியசாலையில் அனுமதிக்கப்பட்ட கணவனை இழந்த தோட்டி சமூகப் பெண் ஒருத்தி பிரசவ வேதனையால் குழந்தை பிறந்த பின்னரும் கூட தொடர்ந்து துயரப்படுவதும் வளரும் குழந்தையின் செயற்பாடுகளால் மனமகிழ்ச்சி அடைவதுமாக வித்தியாசமான களத்தில் நிகழ்கின்றது. இச்சிறுகதை பேசுபொருள் பற்றிய தெளிவின்மையும், தோட்டி குடும்பம் என்கின்ற அனாவசியமான பின்புலமும் கொண்டெழுந்துள்ள இச்சிறுகதை மென்மேலும் செப்பனிடப்படவேண்டியதாக உள்ளது.

ஒரு காதலின் பயணம் -ஆர்த்திகா சுவேந்திரன்

பேசுபொருள் பாத்திரங்களின் நடத்தைக்கோலங்கள், உரையாடல் எனப் பலவிதங்களிலும் இன்றைய சினிமாக்களின் செல்வாக்கிற்குட்பட்டதாக வெளிப்பட்டுள்ளது இச்சிறுகதை.

பயம் தொலைத்த பயணம் -சிறீரஞ்சினி

புகலிடத் தமிழ்க்குடும்பங்களில் பொதுவாக நிகழ்கின்ற பிரச்சனை சார்ந்து வதைபடும் வாழ்வு சார்ந்து எழுந்துள்ள இச்சிறுவழி மார்ச் 8 இல் முடிவது காரணமாகவே கனதி பெற்றுள்ளது.

இழப்பு-குறிஞ்சி நிலா

தந்தையின் குடி காரணமாக வீட்டைத்துறந்து வெளியேறி வாழ்ந்து வரும் மகனுக்கு தாயாரின் கடிதம் தந்தை குற்றவணர்வுடன் இறந்து போன செய்தியைத் தெரியப்படுத்து

கின்றது. இதனால் மனக்கவலைக்குள்ளாகும் மகன் பற்றி எழுந்துள்ள இச்சிறுகதை மேலும் செப்பனிடப்பட வேண்டியுள்ளது.

ஆர்க்கெடுத்துரைப்பேன் - விமல் பரம்

தனது மனைவியின் அண்ணன், தனது தந்தையை ஏமாற்றியமைக்காக தனது மனைவியைப் பழிவாங்கும் கணவன் இறுதியில் திருந்துவதாக முடிவுறும் இக்கதையும் மேலும் செப்பனிடலை அவாவி நிற்கிறது.

வெறுமை - தாட்சாயினி

தாம்பத்திய வாழ்க்கையில் ஏற்படக்கூடிய வெறுமைநிலைபற்றி உணர்வதும், அதனை நிவர்த்திப்பதும் தாம் பத்திய வாழ்க்கையின் வெற்றியின் இரகசியமாகின்ற நிலையில் அவ்வாறானதொரு தருணத்தை நுட்பமான முறையில் வெளிப்படுத்துவதில் இச்சிறுகதை வெற்றி பெற்றிருப்பது பாராட்டப்படவேண்டியது.

ஆண்டவன் பூமியில் - ச. பவானி

சய்தொழில் முனைவோர் சங்கத்தின் விருதுபெற்ற சுகந்தி தன்னிடம் அத்திறன் வளர்வதற்கு வழிவகுத்த தந்தைபற்றியும் அவரது போதனை பற்றியும் நினைவுகூருகின்ற முறையில் எழுதப்பட்ட இக்கதை சிறுகதையென்ற பரிமாணத்தை அடையாமல் கதையாக வெளிப்பட்டிருக்கின்றது.

கதைப்போமா -நக்கீரன் மகன்

நீண்டகாலம் குடும்ப வாழ்க்கை நடத்தியும் தனது மனைவியை புரிந்து கொள்ள இயலாமல் சந்தேகப்படுகின்ற கணவன் பற்றிய சிறுகதைகள் பல வெளிவந்திருப்பினும் எடுத்துரைப்பு முறைமை காரணமாக இச்சிறுகதை கவனத்திற்குரியதொன்றாகின்றது.

விபத்து -சமலினி கமல்

சில குழந்தைகளுடன் தொடர்புபட்ட அடிப்படையான சமூகப்பிரச்சினை ஒன்று பற்றி- சிந்திக்கப்படவேண்டிய கேள்வி ஒன்றுபற்றி - பேச முற்பட்டுள்ளது இச்சிறுகதை. புகலிடநாட்டுச் சூழலில் வாழும் தமிழ்க்குழந்தை ஒன்று தாத்தாவை நோக்கி, பின்வரும் கேள்விகளை எழுப்புகின்றது "அப்பா நெடுகச் சொல்லுவார் என்னுடை வாழ்க்கையில் நடந்த ஒரு விபத்து 'தவறிப் பிறந்தீட்டை' என்று எப்படி அப்படி பிறக்கமுடியும். மம்மியும் அதேதான் சொல்லுறா 'நாங்க ஆசைப்பட்டு உன்னைப் பெறேல' என்று. ஏன் தாத்தா விபத்தாகப் பிறக்க முடியுமா?" இதற்கு தாத்தா கூற விரும்புகின்ற -கூறமுடியாத-பதில்வாசகரது சிந்தனைக்குவிருந்தாகக்கூடியது.

மேலதிக குறிப்பு

இச்சிறப்பு மலரில் உள்ள சிறுகதைகள் அனைத்தும் குடும்பப்பிரச்சினைகள் சார்ந்தனவாக இருப்பது பாராட்டப்பட வேண்டியது.



எழுத்தன் அனுபவங்கள்.....



நந்தினிசேவியர்

பிடித்த சிறுகதை!

முகநூலில் எனதுபதிவுகள் பல்வேறு தலைப்புகளில் இடம் பெறுகின்றன. எனக்கு முகநூல் நண்பர்கள் குறைவாகவே இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கான மட்டுப்படுத்தப்பட்ட பதிவுகளாக அவை அமைவதில்லை. எல்லோருக்காகவுமே அவற்றை பதிவிடுகிறேன். என் மீது காழ்ப்புக்கொண்டவர்களும் இருக்கிறார்கள். 2018 ல் இருந்து பிடித்த சிறுகதை என்ற பெயரில் ஒரு தொடரை ஆரம்பித்தேன். இதுவரையில் 600 க்கு மேற்பட்ட எழுத்தாளர்களை அறிமுகப்படுத்திவிட்டேன். ஒரு அறிமுகப்படுத்தலே இப்பதிவு. சுமார் 200 எழுத்தாளர்களை பிடித்த சிறுகதை என்ற நூலாக மேமன்கவியின் உதவியுடன் கொடகே நிறுவனத்தால் 2019 ஓகஸ்ட்டில் வெளியிட்டுள்ளேன். மிகுதி எழுத்தாளர்கள் பற்றிய அறிமுகங்களை இன்னும் இருநூல்களாக வெளியிடும் விருப்பு இருக்கிறது. எனது முதல் பாக நூலுக்கு 2019 க்கான துரைவி விருது கிடைத்துள்ளது. இந்தச் சமயத்தில் சிறுகதைமஞ்சரி ஆசிரியர் எனது இலக்கிய அனுபவங்களை "எழுத்தின் அனுபவங்கள்", என்ற தலைப்பில் தொடராக எழுதுமாறு பணித்தார். இதோ இந்தத்தொடரின் இறுதிக்கு வந்து விட்டேன். என் எழுத்தின் பயணம் இன்னும் தொடரவே செய்கிறது. அது நான் மரணிக்கும் வரை தொடரும். அவற்றை என் முகநூல் நேர்கோட்டில் உங்களால் வாசிக்க முடியும். இத்தொடரின் அடுத்த பகுதி எழுத்துக்காக நான் பெற்ற கௌரவங்களாக இறுதியாக அமைகிறது. இது சுயபிரலாபம் அல்ல தகவல். நண்பன் நற்குண தயாளனுக்கு மீண்டும் ஒரு முறை நன்றி!

இறுதிப்பகுதி!

பெற்ற கௌரவங்கள்

ஈழநாடு பத்திரிகையின் 10வது ஆண்டு நிறைவையொட்டி அகில இலங்கை ரீதியில் நடத்தப்பட்ட நாவல் போட்டியில் 'மேகங்கள்' என்ற நாவல் இரண்டாம் பரிசு பெற்றது.

பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ச்சங்கம் 50 வது ஆண்டு நிறைவையொட்டி நடத்திய நாவல் போட்டியில் 'ஒரு வயதுபோன மனிதரின் வாரிசுகள்' என்ற குறுநாவல் தங்கப் பதக்கத்தை முதற்பரிசாகப் பெற்றது. 1993 இல் வெளிவந்த சிறந்த சிறுகதைத்தொகுப்புக்கான முதற்பரிசை விபவி சுதந்திர இலக்கிய அமைப்பு 'அயல்கிராமத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்' என்ற நூலுக்கு வழங்கியது. உள்ளூராட்சித் திணைக்களம் நடத்திய 'தமிழின்பக் கண்காட்சி' யில் 'அயல்கிராமத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்' நூலுக்கு முதற்பரிசு வழங்கியது. இலக்கியப் பங்களிப்புக்காக 2011 இல் கிழக்கு மாகாண முதலமைச்சர் விருது கிடைத்தது. 2012 கொடகே சிறந்தநூல் விருது நெல்லிமரப்பள்ளிக்கூடம். வடமாகாண சிறந்த நூல் பரிசு, 2012 - நெல்லிமரப்பள்ளிக்கூடம் (சிறுகதைத் தொகுதி) சாகித்திய மண்டலப் பரிசு, 2012 - நெல்லிமரப்பள்ளிக்கூடம் (சிறுகதைத் தொகுதி) -கிழக்குமாகாண சிறந்த நூல் பரிசு (பல்துறை) - நந்தினிசேவியர் படைப்புகள் 2015.. 2015. கொடகே வாழ்நாள் சாதனையாளர் விருது கலாபூஷணம் விருது - 2013 பேராதனைப் பல்கலைக்கழக தமிழ்ச் சங்கம் 2014-2015 ஆம் ஆண்டுக்கான "சங்கச் சான்றோர் விருது" வழங்கிக் கௌரவித்தது. 2015. தமிழியல் விருது 2016 .திருகோணமலை நகரமுதல்வர் விருது. 2019. இ.கலா.அமை. கலைமாமணி விருது 2019. துரைவி விருது (பி.சிறுகதை நூல்)

தொடர் இத்துடன் முடிகிறது. அவர் இறப்பதற்கு சில நாட்களின் முன் இக் கடைசிப் பகுதியை எழுதி அனுப்பி விட்டு இத்தோடு யாவும் முடிந்தது என்று கூறிவிட்டுப் போய்விட்டார். இது புத்தகமாக விரைவில் வெளிவரும். ... மு. தயாளன்

எழுத்தாளர்கள் மத்தியில் ஒரு நம்ய்க்கையைத் தோற்றுவித்த
நான்கு அமைப்புகளின் நகழ்வுகளும் படங்களும்

எங்கட புத்தகங்கள்



உய்லடி



பண்டாரவன்னியன்



ஜீவநத்





Luxmi
Education
Centre

Contact us now to secure your spot and
give your child the best chance to succeed
and secure their future

WHAT WE OFFER

YEARS 1-3

MATHS, ENGLISH

YEARS 4-5 (11 PLUS)

MATHS, ENGLISH, VERBAL REASONING, NON VERBAL REASONING

YEAR 6

MATHS, ENGLISH, SCIENCE

YEAR 7-9

MATHS, ENGLISH, PHYSICS, CHEMISTRY, BIOLOGY

YEAR 10-13

MATHS, PHYSICS, CHEMISTRY, BIOLOGY

WHY CHOOSE US?

BESPOKE RESOURCES

We use our own teaching material
created in house for Maths, English
and Science



EXPERIENCED TEACHERS

All our tutors are experienced
undergraduates or currently teaching
in schools

INDIVIDUAL ATTENTION

We ensure students are taught all
topics in its entirety. We ensure no
one is left with a doubt.



Contact Details:

Tel: 0208 573 0368

Mob: 07852810285

website@leconline.co.uk

www.leconline.co.uk